Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 6ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 5 Ἰουνίου 1899 Ἔτος 21ον. — Ἀριθ. 23

Ἀναγνώσατε μετὰ προσοχῆς τὴν ἐν σελίδι 186 τοῦ παρόντος φυλλαδίου δημοσιευομένην Ἀγγελίαν περὶ τοῦ νέου τόμου τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Διαπλάσεως «ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ».

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 177)

Εὐτυχῶς, χάρις εἰς τὴν ἀναπόφευκτον σύγχυσιν τῆς πρώτης στιγμῆς, ὁ συμπυροβολισμὸς ἔμεινεν ἄνευ ἀποτελέσματος, ὅπως καὶ ἡ πρώτη σφαῖρα τὴν ὁποίαν ἔρριψεν ὁ σκοπός.

Λυσσαλέα καταδίωξις ἐπηκολούθησεν.

Οἱ ἥρωές μας εἶχον προχωρήσῃ, τρέχοντες εἰς τὰ τέσσερα, ἄλλα τὸ φορτίον των τοὺς ἐβάρυνεν ὑπερβολικά.

Οὔτε στιγμὴν ὅμως ἐσκέφθησαν νὰ τους ἐγκαταλείψουν . . . Εἶχον ἀποφασίσῃ νὰ φέρουν μαζί των εἰς τὸ στρατόπεδον τὸν Ρενὼ καὶ τὸν Μπρόουν. Καμμία ἀνθρωπίνη δύναμις δὲν θὰ ἴσχυε νὰ τους μεταπείσῃ.

Ἤρχισαν ὅμως νὰ σθμαίνουν, ἡ καρδία των ἔπαλλε δυνατά, τὰ αὐτιά των ἐβούιζαν, τοῖς ἐφαίνετο ὅτι σιδηροῦς κρίκος περιέσφιγγε τὸ μέτωπόν των.

Δὲν ἀντεῖχον πλέον. . .

Οἱ ἱσπανοὶ, δὲν εἶχον λάβῃ καιρὸν νὰ γεμίσουν ἐκ νέου τὰ ὅπλα των, διότι ἔτρεχον ἐξοπίσω τῶν φυγάδων, σὰν τὰ ζαγάρια, πλησιάζοντες αὐτοὺς ὁλονέν. Μετ' ὀλίγον θὰ τους εἶχαν εἰς τὰ χέρια των. . .

Αἴφνης ὁ Λαδουρέκος ἐσκόνταψεν εἰς μίαν πετρὰν καὶ ἔπεσε φαρδὺς πλατὺς κάτω. Κατὰ τὴν πτῶσιν του μάλιστα ἐκουτούλισε τὸν Μπρόουν, τὸν ὁποῖον ἐκράτει σφιγκτὰ πάντοτε.

Οἱ ἐχθροὶ ἔρρηξαν κραυγὴν θριάμβου.

Ἔσπευσαν ὅμως πολὺ νὰ χαροῦν, διότι τὴν στιγμὴν ἐκείνην μία συμπυροκρότησις ἠκούσθη, καὶ ἓν ἀπόσπασμα Γάλλων γρεναδιέρων ἐνεφανίσθη, τὸ ὁποῖον μέχρι τῆς ὥρας αὐτῆς ἐκρύπτετο εἰς τὸ πλησίον δασύλλιον.

— Ἐπάνω τους! ἐφώναζεν ὁ ἀξιωματικός. Ἐφ' ὅπλου λόγχην, παιδιά. Πετσοκόψτε τους ὅλους!

Οἱ Ἱσπανοὶ ἔγιναν ἄφαντοι, καὶ τὸ ἀπόσπασμα, τὸ ἐμφανισθὲν εἰς τόσον κατάλληλον στιγμήν, ἐνησχολήθη τώρα εἰς τὴν ὑποδοχὴν τοῦ Ρογήρου καὶ τῶν συντρόφων του, μηδὲ τῶν αἰχμαλώτων ἐξαιρουμένων, τοὺς ὁποίους ἀπήλλαξαν ἐπὶ τέλους ἀπὸ τὸ στενόχωρον ἔνδυμά των.

Οἱ τρεῖς φίλοι τοὺς ἐνεπιστεύθησαν εἰς τὴν πεφωτισμένην φροντίδα τῶν Γρεναδιέρων καὶ κατέφυγαν εἰς μίαν σκηνήν, διὰ νὰ ἀναπαυθοῦν. Τὴν εἶχον πληρώσῃ ἀκριβὰ τὴν ἀνάπαυσιν αὐτήν, καὶ τοις ἤξιζεν.

Ὁ Ρογῆρος, μόλις ἔφθασεν εἰς τὸ γαλλικὸν στρατόπεδον ἤρχισε νὰ ζητῇ τὸν πιστόν του Γιακουμῆν, διὰ νὰ τὸν στείλῃ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν θεῖόν του, περὶ τῆς εὐτυχοῦς ἐκ Κάδιξ ἐπανόδου του.

Μετ' ὀλίγον ὁ πιστὸς ὑπηρέτης εὑρέθη.

— Ἄ! Θεέ μου! Ἐσεῖς, κύριε Ρογῆρε, ἐσεῖς ἐδῶ; εἶπεν ὁ καλὸς Γιακουμῆς.

— Ἐγώ, ὅλος καὶ ὅλος, καλέ μου Γιακουμῆ. Γερὸς καὶ δυνατός, ὅπως μὲ βλέπεις. Τρέχα τώρα νὰ εἰδοποιήσῃς τὸν θεῖόν μου καὶ τὸν κ. Πολουάζον ὅτι ἦλθα. Αὐτοὶ θὰ κοντεύουν νὰ τρελλαθοῦν ἀπὸ τὴν ἀνησυχία τους . . .

Ὁ Γιακουμῆς ὠχρίασεν.

— Τί ἔχεις, Γιακουμῆ;

— Ἀλλοίμονο! Δὲν τους ἐφέρατε λοιπὸν μαζί σας, κύριε Ρογῆρε;

— Πῶς; δὲν καταλαμβάνω.

— Μὰ δὲν ξέρετε λοιπὸν πῶς ὁ θεῖός σας καὶ ὁ Παλουάζος ἐπῆγαν ἐστὸ Κάδιξ, μόλις ἔμαθαν τὴν αἰχμαλωσία σας, γιὰ νὰ σας ἐλευθερώσουν μὲ κάθε τρόπο;

Ὁ Ρογῆρος δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ μίαν χειρονομίαν ἀπελπισίας.

— Εἶνε λοιπὸν γραφτό μας νὰ μὴν τελειώσωμεν ποτέ! . . Τί νὰ κάμω τώρα, Θεέ μου, τί νὰ κάμω;

— Ἴσως οἱ κύριοι πεζοναῦται, εἶπεν ὁ ὑπηρέτης, θὰ ἠμποροῦσαν νὰ σᾶς δώσουν καμμίαν καλὴν συμβουλήν. Δὲν θέλετε νὰ τους ἐρωτήσετε;

— Δὲν μ' ἀφίνεις; εἶπεν ὁ Ρογῆρος κατηφής. Ὁ Λαδουρέκος θὰ τὰ κάμῃ βουνὰ πάλι, καὶ ὁ Παπαφίγκος θὰρχίσῃ τὰ ἀτελείωτα ναυτικά του. Αὐτὰ θὰ βγάλω ἀπὸ τὰ φῶτα τῶν φίλων μου. Εἶνε λαμπροὶ ἄνθρωποι, μὰ τὸ κεφάλι τους δὲν κόβει καὶ πολὺ-πολύ... Τί νὰ κάμω, Θεέ μου, τί νὰ κάμω;

— Ἡ παροιμία λέγει

« Κύριε στρατάρχα, εἶπεν ὁ Ρενώ, ὑποκλιθεὶς εὐσεβάστως. . .»
(Σελ. 183, στήλ. α'.)

πῶς ὁ ὕπνος εἶνε καλὸς σύμβουλος, ἐπανέλαβε δειλῶς ὁ Γιακουμῆς. Ἔπειτα ὁ κύριος ἔχει ἀνάγκην νὰ ναναπαυθῇ ὀλίγον.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἔχεις δίκαιον. Δὲν βαστῶ πλέον. Αὔριο βλέπομε τί θὰ γίνῃ! Καϊμένε θεῖε, καϊμένε Παλουάζε, τί ἔχετε νὰ τραβήξετε 'στὸν καταραμένο αὐτὸ τόπο! . . .

Καὶ ὁ νέος κατεκλίθη ἀπηλπισμένος. Μετ' ὀλίγον ἀπεκοιμήθη βαθύτατα, ὀνειρευθεὶς ὅτι ὁ Σαὶν-Ροκαντὲν εἶχεν ἁλώσῃ ἐξ ἐφόδου τὸ Κάδιξ, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Παλουάζου, καὶ ὅτι ἀμφότεροι ἔλαβον τὸ ἀνώτερον παράσημον τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς, ἀπὸ τὰς χεῖρας αὐτοῦ τοῦ Ναπολέοντος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΟΠΟΥ Θ'ΑΠΟΔΕΙΧΘΗ ΠΟΓΟΝ ΩΦΕΛΕΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ Η ΤΕΛΕΙΑ ΑΠΟΜΙΜΗΣΙΣ ΤΩΝ ΥΠΟΓΡΑΦΩΝ

Ὁ Ρογῆρος ἐξύπνησε πολὺ ἀργά. Ὁ ὕπνος εἶχε πραΰνῃ κάπως τὴν ἀνησυχίαν του, καὶ ὅταν ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν σκηνήν του, εὗρε τὸ στρατόπεδον πλῆρες ζωῆς καὶ κινήσεως. Οἱ ἱππεῖς ἑτοίμαζαν τὰ ἅλογά των, οἱ πυροβοληταὶ ἐκαθάριζαν τὰ πυροβόλα καὶ τὰ ἐξαρτύματά των, οἱ δὲ πεζοὶ ἐγυμνάζοντο.

Μετὰ τὰς τόσας περιπετείας, κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὁποίων ὁ Ρογῆρος δὲν ἠμποροῦσε φυσικὰ νὰ περιποιηθῇ τὸν ἑαυτόν του, ἐχρειάσθη ἀρκετὴν ὥραν διὰ νὰ σιγυρισθῇ, νὰ καθαρισθῇ, καὶ νὰ παρουσιασθῇ εὐπρόσωπος εἰς τὸν κόσμον.

Μετὰ ταῦτα μετέβη πρὸς συνάντησιν τῶν φίλων του, τῶν πεζοναυτῶν.

Τοὺς εὗρεν ἐν τῷ μέσῳ τῶν συντρόφων των. Ὁ Παπαφίγκος, μὲ τὴν συνήθη του λαμπρὰν εὐγλωττίαν, διηγεῖτο εἰς τοὺς περικυκλοῦντας αὐτὸν περιέργους, τὰς τελευταίας του περιπετείας.

— Καλέ μου Παπαφίγκε, εἶπεν ὁ Ρογῆρος, ἅμα ἐτελείωσεν ἡ διήγησις καὶ οἱ σύντροφοι ἀπεσύρθησαν· λέγουν πῶς ἡ νύχτα εἶνε καλὸς σύμβουλος. Ἐγὼ ὅμως νομίζω πῶς ἡ παροιμία ἔχει λάθος, γιατί, ἐνῷ ἐκοιμήθηκα τόσο καλά, καμμιὰ ἰδέα δὲν κατέβηκε 'στὸ ξερό μου!

— Οὔτε 'στὸ δικό μου, ἐστέναξεν ὁ πεζοναύτης. Καὶ μολοντοῦτο δὲν πρέπει νὰφίσωμε τὸν καλόν σου θεῖον νὰ την πάθῃ, ἐπειδὴ εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ βάλῃ πλώρη κατὰ τὴν ἀφεντιά μας!

— Αὐτὴ εἶνε κ' ἐμένα ἡ γνώμη μου, μὰ τί νὰ κάμω;

— Τί λές; Ξαναγυρίζομε 'στὸ Κάδιξ νὰ τους ρυμουλκήσουμε;

— Αὐτὸ τὸ συλλογίσθηκα κ' ἐγώ. Τώρα ὅμως εἴμεθα πολὺ γνωστοὶ καὶ θὰ μᾶς τσακώσουν μιὰ χαρά, χωρὶς νὰ κατορθώσουμε τίποτε. Ἔπειτα ὁ στρατάρχης θὰ μᾶς ἀφίσῃ νὰ ξαναρχίσωμε τὰ ἴδια; Πρέπει νὰ βροῦμε ἄλλον τρόπον. Μὰ τί τρόπον νὰ βροῦμε;

— Ἐγὼ τοὐλάχιστον δὲν βλέπω κανένα.

— Νὰ ἐρωτήσωμε τὸν Λαδουρέκο; Τί λές;

— Ἀκοῦς ἐκεῖ! Γιατί ὄχι; εἶπεν ὁ Ρογῆρος μὲ βεβιασμένον μειδίαμα.

— Λαδουρέκο, τί ἰδέα ἔχεις ἐσύ; ἠρώτησεν ὁ Παπαφίγκος.

— Μοῦ φαίνεται, ἀπεκρίθη ὁ Λαδουρέκος, ὅτι πρέπει νὰ τους ἐλευθερώσωμεν.

— Θαυμάσια! ἀνεφώνησεν ὁ Ρογῆρος· ἀλλὰ πῶς; πῶς, μάτια μου;

— Δὲν ἠξεύρω, εἶπε σοβαρῶς ὁ Λαδουρέκος. Πρέπει ὅμως νὰ τους ἐλευθερώσωμεν. Αὐτὸ μοῦ λέει ἡ καρδιά μου ἐμένα.

—Ὅσο γι' αὐτὸ εἴμεθα σύμφωνοι καὶ οἱ τρεῖς. Ἀλλὰ ποιὸς θὰ μας εἰπῇ τὸν τρόπον; Λέτε λοιπόν! τί στέκεσθε; εἶπεν ὁ Παπαφίγκος μὲ ἀνυπομονησίαν.

— Ἐγὼ λέγω, εἶπεν ὁ Ρογῆρος, νὰ συμβουλευθοῦμε ἐκεῖνον τὸν ὑπασπιστὴν τοῦ στρατάρχου, ὁ ὁποῖος πάντα μᾶς ἐφάνηκε καλὸς καὶ πρόθυμος. Ἐλπίζω πῶς δὲν θὰ μᾶς ἀρνηθῇ τὴν συμβουλή του καὶ τώρα.

— Καλά! εἶπεν ὁ Παπαφίγκος. Βάλετε πλώρη 'στὸν ὑπασπιστή.

— Κάνετε πανιά! προσέθεσεν ὁ Λαδουρέκος.

Ἐνισχυθεὶς ἀπὸ τὴν ὁμόθυμον ἐπιδοκιμασίαν τῆς γνώμης του, ὁ Ρογῆρος διηυθύνθη πρὸς τὸ ἀρχηγεῖον, συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν δύο φίλων του, καὶ ἐζήτησε τὸν λοχαγὸν Καστανιέ.

Μετ' ὀλίγα λεπτὰ ὁ ἀξιωματικὸς ἔφθασε, καὶ ἰδὼν τοὺς ἐπισκέπτας του:

— Ἀ! ἐσεῖς εἶσθε, παιδιά; εἶπε. Ἔμαθα τὰ κατορθώματά σας καὶ τὸ θάρρος σας. Εἰς τί εἰμπορῶ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος;

Μὲ ὀλίγα λόγια τῷ ἐξέθεσαν τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς των.

— Χούμ! ἀπεκρίθη ὁ λοχαγὸς ἐν ἀμηχανίᾳ. Τὸ πρᾶγμα αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν μοῦ φαίνεται τόσον εὔκολον. Γιὰ νὰ ξαναγυρίσετε πάλι ἐκεῖ πέρα, οὔτε νὰ το συλλογισθῆτε. Εἶνε ἀδύνατον. Ἔπειτα εἰμπορῶ νὰ σᾶς βεβαιώσω μὲ τὸν ἐπισημότερον τρόπον, ὅτι ὁ στρατάρχης δὲν θὰ σᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ καταπιασθῆτε πάλι τὴν ἴδια ἱστορία. Χθὲς ποὺ ἐγυρίσατε μοῦ ὡμίλησε γιὰ σᾶς καὶ μοῦ ἔδωκε νὰ καταλάβω πῶς δὲν ἐννοεῖ πλέον νὰ σᾶς δώσῃ ἄδειαν διὰ τέτοιες ἐπικίνδυνες δουλειές

Ἀφοῦ εἶπεν αὐτὰ ὁ λοχαγός, βλέπων τὴν μελαγχολίαν, ἡ ὁποία εἶχε ζωγραφισθῇ εἰς τὰ πρόσωπα τῶν τριῶν φίλων, προσέθεσε:

— Καταλαμβάνω πολὺ καλὰ τὴν ἐπιθυμίαν ποὺ ἔχετε νὰ βοηθήσητε τοὺς δύο γεννάιους ἄνδρας, οἱ ὁποῖοι πρὸς χάριν σας εὑρίσκονται σήμερον εἰς τόσον δυσάρεστον θέσιν. . . Σταθῆτε λοιπὸν μιὰ στιγμὴ νὰ σᾶς εἰπῶ. Σᾶς γνωρίζω πολὺ καλὰ τώρα καὶ εἰμπορῶ νὰ ἔχω πεποίθησιν εἰς τὴν ἐχεμυθείαν σας. Μάθετε λοιπὸν ὅτι ὁ δοῦξ τοῦ Βελλοὺν θὰ στείλῃ εἰς τὸ Κάδιξ δύο ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους ὑπαλλήλους τοῦ Φουσέ, τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Ἀσφαλείας, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ χθὲς ἦλθαν καὶ ἐτέθησαν ὑπὸ τὰς διαταγάς του. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἔχουν ἐντολὴν νὰ ἐπιτύχουν διὰ παντὸς μέσου τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν δύο εὐγενῶν. Ἂν θέλετε μάλιστα νὰ τους δώσετε κανένα γράμμα δι' αὐτούς, θὰ φροντίσουν νὰ το ἐγχειρίσουν ἀσφαλῶς. Μὲ ὀλίγα λόγια, νομίζω πῶς αὐτοὶ θὰ καταφέρουν καλλίτερα τὴ δουλειὰ ἀπὸ σᾶς. Εἶνε συνειθισμένοι σὲ τέτοια πράγματα!

— Λοχαγέ μου, ἀπεκρίθη ὁ Ρογῆρος, μὲ στεναγμὸν μελαγχολίας· ἐννοεῖτε ὅτι θὰ μοῦ ἦτο πολὺ πλέον εὐχάριστον νὰ ἐλευθερώσω ἐγὼ ὁ ἴδιος τὸν θεῖον μου καὶ τὸν κ. Παλουάζον. Ὅ,τι ἔπαθαν, τὸ ἔπαθαν γιὰ μένα. Ἀλλ' ἀφοῦ αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον, εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ὅτι ἐλήφθη κάποια φροντὶς δι' αὐτούς. Σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὴν καλωσύνην σας. Θὰ σᾶς φέρω ἀμέσως ἕνα γράμμα διὰ τὸν ἱππότην.

Καὶ χαιρετίσας στρατιωτικῶς, ἀπεμακρύνθη.

Μόλις ἐπέστρεψεν εἰς τὴν σκηνήν του, εὑρῆκε μίαν κόλλαν χαρτί, μελάνην καὶ κονδυλοφόρον, πράγματα σπάνια εἰς τὸ στρατόπεδον — καὶ ἔγραψε πρὸς τὸν Σαὶν-Ροκαντέν.

Ἀφοῦ τῷ διηγήθη λεπτομερῶς τὰς περιπετείας τῆς ἀποδράσεώς του, κατέληγεν ὡς ἑξῆς:

« Ἡ προσοῦσα μου θὰ σᾶς ἐγχειρισθῇ, καλέ μου θεῖε, ἀπὸ ἕνα ὑπάλληλον τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Ἀστυνομίας. Δέν τον γνωρίζω οὔτε ἐξ ὄψεως, ἀλλ' ὁ λοχαγὸς Καστανιὲ μ' ἐβεβαίωσεν ὅτι ὁ στρατάρχης Βίκτωρ τρέφει μεγάλην ἐμπιστοσύνην πρὸς αὐτόν. Ἐλπίζω ὅτι θὰ κατορθώσῃ νὰ σᾶς ἐπαναφέρῃ εἰς τὸ στρατόπεδον. Δὲν εἰμπορεῖτε νὰ φανταστῆτε πόσον ἐλυπήθην, ὅταν ἔμαθα ὅτι εὑρίσκεσθε εἰς τόσον δυσάρεστον θέσιν ἐξ αἰτίας μου. Λυποῦμαι ἀκόμη περισσότερον, ὅτι ἕνας ξένος θὰ κάμῃ διὰ σᾶς ὅ,τι ἔκαμα ἐγὼ διὰ τὸν Παπαφίγκον καὶ τὸν Λαδουρέκον. Αὐτοὶ ἦσαν φίλοι μου, ἐνῷ σεῖς εἶσθε ὄχι μόνον ὁ καλλίτερος φίλος μου, ἀλλὰ καὶ ὁ μόνος μου συγγενής, ὁ πατέρας μου!

« Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰνταμωθῶμεν γρήγορα καὶ νὰ σᾶς ἐπανίδω σώους καὶ ὑγιεῖς καὶ τοὺς δύο. Αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη χάρις ποὺ ζητῶ αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἀπὸ τὸν Θεόν.

Ὁ λατρεύων σας ἀνεψιὸς
ΡΟΓΗΡΟΣ ΔΕ ΝΟΔΕΡΜΟΝ»

Ἅμα ἐτελείωσεν ἡ ἐπιστολή, ὁ Λα-

δουρέκος τὴν ἔφερε πρὸς τὸν λοχαγὸν Καστανιέ.

Ὁ ὑπασπιστὴς τὸν ἐβεβαίωσε καὶ πάλιν ὅτι θὰ ἐνεχειρίζετο ἀσφαλῶς, καὶ ὁ γεννάιος πεζοναύτης ἀνεχώρησεν ἐνθουσιασμένος. Ἐὰν ἐγνώριζεν ὅμως ποῖοι ἦσαν οἱ ἄνθρωποι τοῦ Φουσέ, βεβαίως δὲν θὰ ἐνθουσιάζετο τόσον πολύ.

Ὁ Ρενὼ καὶ ὁ ἄξιος σύντροφός του, ὁ μίστερ-Μπρόουν, ὅπως σᾶς εἶπα, μόλις ἔφθασαν εἰς τὸ στρατόπεδον, παρεδόθησαν εἰς τὰς χεῖρας τῶν στρατιωτικῶν ἀρχῶν καὶ ἐφυλακίσθησαν.

Οἱ δύο ἀξιότιμοι κύριοι, ὅταν τοὺς ἀπήλλαξαν ἀπὸ τὰ παραπετάσματα, μὲ τὰ ὁποῖα ἦσαν τυλιγμένοι, καὶ τὰ ὁποῖα τοὺς ἔσφιγγαν ἴσως περισσότερον τοῦ δέοντος, εὑρέθησαν κάπως μουδιασμένοι καὶ κακοδιάθετοι, ἀφοῦ ἄλλως τε ἦσαν καὶ ἀσυνείθιστοι εἰς τοιοῦτον εἴδους ταξείδιον.

Ἐκτὸς τούτου, τὰ φίμωτρα μὲ τὰ ὁποῖα τοὺς εἶχαν φράξῃ τὸ στόμα, τοὺς ἐμπόδιζαν νὰναπνέουν ἐλευθέρως, καὶ χωρὶς τὴν βοήθειαν τοῦ Διαβόλου θὰ εἶχαν ἤδη ἀποθάνῃ οἱ δυστυχεῖς εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας των!

Ἤρχισαν λοιπὸν νὰναπνέουν μὲ ὅλην των τὴν δύναμιν, νὰ τεντώνουν τὰ μέλη των καὶ νὰ βαδίζουν μὲ τὰ τέσσαρα ἐντὸς τῆς σκηνῆς, ἡ ὁποία ἐχρησίμευεν ὡς φυλακή των.

Οἱ δύο πανοῦργοι ἤρχισαν νὰνησυχοῦν περὶ τῆς τύχης των καὶ νὰ συσκέπτωνται περὶ τοῦ μέσου τῆς σωτηρίας των.

Ἐν πρώτοις ἔπρεπε νὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὴν φυλακήν.

— Ἔλα μαζί μου καὶ μή σε μέλῃ, εἶπεν ὁ Ρενὼ πρὸς τὸν Μπρόουν, σύρων τὸ παραπέτασμα τῆς σκηνῆς.

— Ἀπαγορεύεται! εἶπεν ὁ σκοπός.

—Ἔχομεν ἀνάγκην νὰ ἰδοῦμε τὴν Αὐτοῦ Ἐξοχότητα, τὸν στρατάρχην.

— Δέν τα ξεύρω ἐγὼ αὐτά, θά το 'πῶ πρῶτα εἰς τὸν κύριον λοχαγόν.

Μετ' ὀλίγον εἰδοποιηθεὶς ὁ λοχαγὸς ἔφθασεν εἰς τὴν σκηνήν. Οἱ δύο πανοῦργοι τὸν ἔκετσαν, ὅτι εἶχον σπουδαίας ἀνακοινώσεις νὰ κάμουν εἰς τὸν δοῦκα Βελλοὺν, καὶ μετ' ὀλίγον, χάρις εἰς τὴν πανουργίαν των, εἰσήγοντο παρὰ τῷ στρατάρχῃ.

— Κύριε στρατάρχα, εἶπεν ὁ Ρενώ, ὑποκλιθεὶς εὐσεβάστως, ἔχομεν νὰ σᾶς εἰποῦμεν κάτι, ἀλλ' ἐντελῶς μεταξύ μας, σᾶς παρακαλῶ. Πρόκειται περὶ μυστικοῦ τοῦ Κράτους.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ
[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques Lemaire]

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Καλοκαῖρι! Καλοκαῖρι!
Χίλια δυὸ καλὰ μᾶς φέρει:
Πρασινάδες καὶ λουλούδια
καὶ πουλάκια μὲ τραγούδια.

Καὶ 'στὸ δάσος ἐκεῖ πέρα
τὴν φωνὴ τοῦ γέρο-κούκου,
ποῦ φωνάζει ὅλη 'μέρα:
κούκου κούκου κούκου κούκου!

+ Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

ΕΙΣ ΤΑΣ ΣΤΗΛΑΣ

ΗΜΕΡΟΝ θά σας ὁδηγήσω ἔξω τῆς πόλεως. Ἡ λεωφόρος Ἀμαλίας τελειόνει, ἡ συστοιχία τῶν κιγκλίδων καὶ τῶν μεγάρων διακόπτεται, ὁ ὁρίζων εὐρύνεται, ἀριστερᾷ μας ἀνοίγεται ἡ εἴσοδος τῆς ἀπεράντου πλατείας τοῦ Ζαππείου, καὶ ἐμπρός μας, καὶ γύρῳ μας... Ὤ, ποῖος θὰ ἠμπορέσῃ νὰ εἴπῃ μὲ δύο λέξεις τί φαίνεται τώρα ἐμπρός μας καὶ γύρω μας! Νομίζεις, ὅτι ἐξαίφνης ἀφῃρέθη ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς σου εἰς πέπλος—ὁ πράσινος πέπλος τῶν φυλλωμάτων,—καὶ ἀνέβλεψες. Τόσην ἐντύπωσιν σοῦ κάμνει ἡ θαυμασία αὐτὴ εἰκών, ἡ τόσον μεγάλη κατὰ τὴν ἔκτασιν, ὅσον καὶ ὑπέροχος κατὰ τὴν ὡραιότητα, ὅσον καὶ ὑψηλὴ κατὰ τὴν σημασίαν. Οὔτε ὁ μεγαλοφυέστατος ζωγράφος δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ συλλάβῃ διὰ τῆς φαντασίας τοιοῦτον πίνακα! Προχωρεῖς ὀλίγον ἀκόμη, καὶ ἵσταισαι μαγευμένος, καὶ παρατηρεῖς ἀκόρεστος, κεχηνώς.

Εἶνε ὁ ἐναγκαλισμὸς τοῦ ἀρχαίου μετὰ τοῦ νέου. Εἶνε ὁ συνδυασμὸς τῆς φύσεως μετὰ τῆς τέχνης... Ἰδοὺ δεξιᾷ ὁ ἀθάνατος βράχος τῆς Ἀκροπόλεως, ἐλεύθερος, ὁλόκληρος, σκορπίζων τρόπον τινὰ τὸ φῶς του εἰς ὅλην τὴν ἔκτασιν. Ἰδοὺ πλησίον του ὁ λόφος, ἐφ' οὗ τὸ μνημεῖον τοῦ Φιλοπάππου. Ἰδοὺ ἐμπρός μας ἡ πύλη τοῦ Ἀδριανοῦ, ἡ χωρίζουσα ἄλλοτε τὴν ἀρχαίαν ἀπὸ τῆς νέας πόλεως, ἐρείπιον σήμερον χαλκόχρουν, μεμονωμένον ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐρειπίων της. Ἰδού, δεσπόζουσαι τοῦ χώρου, εἰς τὸν ὁποῖον δίδουν καὶ τόνομα, αἱ ὑπερύψηλοι στῆλαι τοῦ Ὀλυμπιείου. Ἰδοὺ ἀριστερᾷ ὁ λόφος τοῦ Ἀρδηττοῦ, ἐρυθρωπὸς καὶ πράσινος, προσκίπτων ἐπὶ τοῦ μεμακρυσμένου καὶ ἰοχρόου Ὑμηττοῦ. Ἐδῶθεν διαφαίνεται τὸ Στάδιον, τὸ ἀρχαῖον Στάδιον μὲ τὰ νέα του μάρμαρα. Ὄπισθεν τὸ Ζάππειον μέγαρον μὲ τοὺς περὶ αὐτὸ θαλεροὺς κήπους. Ἄνωθεν τῆς γιγαντιαίας αὐτῆς πρασινάδας προβάλλει ἡ κορυφὴ τοῦ Λυκαβητοῦ. Καὶ ἐμπρός, εἰς τὸ τέλος τῆς ἀπεράντου ἐξοχῆς, ὡς κυανῆ ταινία ἀπαστράπτουσα, ἡ θάλασσα τοῦ Σαρωνικοῦ.

Καὶ πῶς νὰ περιγράψω τοιαύτην μαγείαν; καὶ πῶς νὰ παραστήσω τοιαύτην ἐναρμόνιον ποικιλίαν; καὶ πῶς νὰποδώσω τόσην δόξαν καὶ τόσην ὡραιότητα; Ἂς ἀρκεσθῶ εἰς τὸ νὰ εἴπω, ὅτι τὸ σύνολον αὐτὸ τῶν λόφων, τῶν ἀρχαίων μνημείων, τῶν νέων οἰκοδομημάτων, τῶν κήπων, τῶν λεωφόρων καὶ τῶν ὁδῶν, ὅπως παρουσιάζεται ἔξαφνα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ περιπατητοῦ, εἶνε σύνολον ἀληθῶς ἀπερίγραπτον.

Ἂς προσπαθήσωμεν νὰ περιγράψωτοὐλάχιστον μερικὰς λεπτομερείας.

Ἐν πρώτοις μᾶς ἑλκύουν τὰ ἐρείπια τοῦ Ναοῦ τοῦ Ὀλυμπίου Διός. Καὶ πλησιάζομεν Τί γίγαντες, τί κολοσσοὶ μᾶς φαίνονται αἱ δεκαεὶς ἐκεῖναι στῆλαι, αἱ ὁποῖαι μακρόθεν, ὅπως ἵστανται μεμονωμέναι ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀπεράντου χώρου, μᾶς κάμνουν ἐντύπωσιν κομψοτεχνήματος! Ἀρκεῖ νὰ σταθῶμεν παρα τὴν βάσιν των καὶ νὰ ὑψώσωμεν τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὰ ἐπάνω, διὰ νὰ ἐννοήσωμεν, ἐν φόβῳ καὶ τρόμῳ, ὅλην μας τὴν μικρότητα . . . Τί θὰ ἦτο λοιπὸν ὁ Ναὸς αὐτὸς ὁλόκληρος, ὅταν ὀλίγα του μόνον λείψανα μᾶς καταπλήττουν σήμερον μὲ τόσον μεγαλεῖον: Φαντασθῆτε ὅτι σώζονται μόνον δεκαὲξ κίονες, ἐν ᾧ τὸ οἰκοδόμημα εἶχεν ἐν ὅλῳ ἑκατὸν εἴκοσι! Κάμετε τώρα τὴν σύγκρισιν, καὶ συλλογισθῆτε τί ἔκτασιν κατεῖχεν ὁ κολοσσαῖος αὐτὸς Ναός, μεγαλήτερος τοῦ ὁποίου δὲν ὑπῆρξε κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, παρὰ μόνον ὁ ἐν Ἐφέσῳ Ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος.

Ἐκ τῶν δεκαὲξ αὐτῶν κίονων, μόνον οἱ δεκαπέντε σώζονται ὄρθιοι. Ὁ δέκατος ἕκτος κατάκειται «μέγας μεγαλωστί» ὅπως λέγει ὁ Ὅμηρος, ῥιφθεὶς ὑπὸ σφοδροτάτου ἀνέμου τὴν νύκτα τῆς 26 Ὀκτωβρίου 1852. Οἱ σπόνδυλοί του, τὰ τεμάχια ἐκ τῶν ὁποίων ἀποτελεῖται, εὑρίσκονται κατὰ γῆς τὸ ἓν πλησίον τοῦ ἄλλου εἰς τὴν σειράν, ὅπως ὅταν ρίπτῃ κανεὶς στήλην νομισμάτων. Καὶ τὸ σύνολον τοῦ πεπτωκότος γίγαντος, εἶνε περιφραγμένον διὰ κιγκλίδων.

Αὐτὴ εἶνε ἡ τελευταία μεταβολή, ἡ ὁποία ἐπῆλθεν εἰς τὸ ἔνδοξον ἐρείπιον. Ἀλλὰ πρὸ αὐτῆς, κατὰ τὴν μακρὰν σειρὰν τῶν αἰώνων, πόσαι ἄλλαι δὲν ἠλλοίωσαν τὴν ὄψιν του! Οἱ σεισμοὶ καὶ οἱ ἄνεμοι δὲν θὰ εἶχον τόσην ὀλεθρίαν ἐπίδρασιν ἐπ' αὐτοῦ, ἂν τὸ ἔργον των δὲν συνεπλήρωναν αἱ καταστρεπτικαὶ χεῖρες τοῦ ἀνθρώπου . . . Ποσάκις

δὲν ἐκάη, δὲν ἐσυλήθη, δὲν ἐγυμνώθη, δὲν ἠκρωτηριάσθη! Εἶνε γνωστόν, ὅτι κάποιος βοϊβόδας τῶν Ἀθηνῶν ἔκαυσε καὶ μετεποίησεν εἰς ἄσβεστον ἕνα τῶν κιόνων, χάριν ἄλλης οἰκοδομῆς. Ἀλλὰ πόσαι δὲν εἶνε αἱ ἄγνωστοι βεβηλώσεις καὶ καταστροφαί, τὰς ὁποίας φαντάζετοί τις μόνον, βλέπων σήμερον ὀλίγα ἐρείπια εἰς τὴν θέσιν τοῦ παμμεγίστου ναοῦ!

Τὴν ἱστορίαν του, θὰ σάς την διηγηθῶ εἰς τὸ προσεχές. ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΕΓΓΟΝΟΣ ΤΟΥ ΠΑΠΠΟΥ ΤΟΥ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 176.)

Ὁ αὐτοκράτωρ κυττάζει τὸν μικρὸν φοβητσιάρην, ὁ ὁποῖος ἐστέκετο μισοκρυμμένος ὀπίσω ἀπὸ τὴν μητέρα του.

— Εἶνε αὐτός, ποῦ τῶβαλε 'στὰ τέσσαρα ἄμα μᾶς εἶδε;

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε, ψελλίζει ὁ πάππος συγχυσμένος.

— Μᾶς ἐπῆρες λοιπὸν γιὰ Κοζάκους, μικρέ μου παλλικαρᾶ; ἐρωτᾷ ὁ Αὐτοκράτωρ.

— Μάλιστα . . . κύριε . . . Αὐτοκράτορ!

— Δὲν ἔκαμες καλά. Ὅταν εἶνε κανένας ἔγγονος ἑνὸς στρατιώτου τοῦ Μαρέγγου, δὲν φεύγει ποτέ!

Ὁ δυστυχὴς Καῖσαρ κοκκινίζει σὰν ἀστακὸς καὶ στριφογυρίζει ὁλονὲν τὸν σκοῦφόν του.

Ὁ Αὐτοκράτωρ πλησιάζει καὶ του τραβᾷ τὸ αὐτί, χαγελῶν:

— Σὲ λίγα χρόνια, λέγει πρὸς τὸν Ἀπόμαχον, θά μου στείλῃς αὐτὸν τὸν μικρὸν νὰ πάρῃ τὸ παράσημόν του. . . καὶ τὸ δικό σου!

Ὁ Ναπολέων ἐξέρχεται, ἱππεύει, φεύγει καλπάζων καὶ χάνεται ὡς μετέωρον, χαιρετιζόμενος διὰ ζητωκραυγῶν.

— Τὸ παράσημό του . . . καὶ τὸ παράσημό μου! . . . Ἀμ δέ; ! . . ἂν ἔχω τύχη! . . ψιθυρίζει σκεπτικὸς ὁ γέρων Ἀπόμαχος.

Φωνάζει τὸν ἔγγονόν του, ἐπειδὴ δὲν τον βλέπει πλέον εἰς τὸ δωμάτιον. Ἀλλ' οὔτε φωνή, οὔτε ἀκρόασις. Ὁ μικρὸς φοβηθεὶς τὴν κ α τ σ ά δ α ν, ἡ ὁποία τὸν ἐπερίμενεν, ἔγινεν ἄφαντος.

— Δὲν βαρυέσαι! κάπου θὰ εἶνε κρυμμένος ὁ φοβητσιάρης! εἶπεν ὁ Ἀπόμαχος πρὸς τὴν ἀνησυχοῦσαν μητέρα. Θά τον ἰδῇς νὰ βγῇ ἀπὸ τὴν τρύπα του, ἄμα τοῦ μυρίσῃ ἡ σούπα . . .

Ἀλλ' ἦλθε καὶ τὸ μεσημέρι, ἦλθε καὶ ἡ σούπα εἰς τὸ τραπέζι. . . ἡ θέσις ὅμως τοῦ Καίσαρος μένει κενή.

Καὶ τὸ τηλεβόλον ἤρχισε μακρόθεν νὰ βροντᾷ. . .

Τρέξας ὅσον ἠμποροῦσεν, ὁ Καῖσαρ εἶχεν ἀκολουθήσῃ εἰς μεγάλον διάστημα τὴν αὐτοκρατορικὴν συνοδείαν. Ἐπὶ τέλους ἐκουράσθη καὶ ἐκάθησεν αἰσθαινόμενος εἰς τὸ χεῖλος τοῦ δρόμου. Ἡ φαιὰ ρεδιγκότα καὶ ὁ τρίκωχος πῖλος εἶχον ἐξαφανισθῇ μακράν, εἰς τὸν ὁρίζοντα.

«Διόλου εὐχάριστος δὲν ἦτο ἡ ἱππασία ἐκείνη. . .»
(Σελ. 184. στήλ. γ'.)

Καὶ ὅμως ὁ Καῖσαρ, ὡς μαγνητισμένος, ἐξακολουθεῖ νὰ κυττάζῃ ἐμπρός του, χωρὶς νὰ βλέπῃ πλέον τίποτε! . . .

Τοῦ φαίνεται ὅτι βλέπει πάλιν τὸν Αὐτοκράτορα, ὅτι ἀκούει πάλιν τὴν φωνήν του, ὅτι αἰσθάνεται τὴν μικράν του λευκὴν χεῖρα νὰ του τραβᾷ τὸ αὐτί . . .

Ὤ, τί ἡδονικὸν πόνον ποῦ αἰσθάνεται! Εἶνε μεθυσμένος, εἶνε τρελλὸς ἀπὸ ἀγαλλίασιν καὶ ὑπερηφάνειαν ὁ μικρὸς χωρικός.

Ὁ Αὐτοκράτωρ τὸν εἶδεν! . .

Ὁ Αὐτοκράτωρ τοῦ ὡμίλησεν! . .

Ὁ Αὐτοκράτωρ τὸν ἤγγισε! . . .

Καὶ ψηλαφεῖ τὸ αὐτί του, τὸ ὁποῖον καίει ἀκόμη. Ὄχι, δὲν ἦτο ὄνειρον.

Ὅ,τι δὲν ἴσχυσαν νὰ κάμουν αἱ νουθεσίαι, οὔτε αἱ διηγήσεις, οὔτε αἱ λοιδωρίαι, οὔτε τὸ παράδειγμα τοῦ πάππου, —τὸ ἔκαμεν ἓν μειδίαμα, ἓν βλέμμα τοῦ Ναπολέοντος. Ὁ δειλὸς τῆς χθές, ὑπὸ τὸ μαγικὸν τοῦτο βλέμμα, θὰ εἶνε ὁ ἀνδρεῖος τῆς αὔριον. . .

. . . Αἱ ὧραι παρήρχοντο. Βυθισμένος εἰς τοὺς ρεμβασμούς του, ὁ Καῖσαρ ἐλησμόνει καὶ πεῖναν καὶ δίψαν καὶ κούρασιν.

Ὁ ἥλιος ἔδυε σιγὰ-σιγά, ὅταν καλπασμὸς ἵππου ἔκαμε τὸ παιδίον νὰ ὑψώσῃ τὴν κεφαλήν.

Ἀνεγνώρισε τὸν ἀξιωματικόν, ὁ ὁποῖος εἶχε πάρῃ τὴν ἔγγραφον διαταγὴν τοῦ Ναπολέοντος, καὶ τώρα ἐπέστρεφεν, ἀφ' οὗ την παρέδωσεν εἰς τὸν δοῦκα Καστιλιόνε.

Ἀλλὰ τί εἶχε;

Ὠχρός, ἄκαμπτος, μὲ τὴν χεῖρα σπασμωδικῶς συνεσταμμένην ἐπὶ τοῦ στήθους, ἐφαίνετο ὅτι μόνον δι' ὑπεραν-θρώπου προσπαθείας κατώρθονε νὰ στέκεται ἀκόμη ἐπάνω εἰς τὸ ἐφίππιον.

Ἔξαφνα τὰ ἡνία τοῦ ἐξέφυγαν, καὶ ὁ ἱππεὺς ἔπεσε κάτω.

— Γρήγορα! Εἶνε διὰ τὸν Αὐτοκράτορα! ἐψιθύρισε. Πήγαινέ το!

Καὶ ἐγχειρίσας εἰς τὸ παιδίον ἕνα φάκελλον αἱματωμένον, ἐξέπνευσεν.

Ὁ Καῖσαρ ἀπέμεινε μόνος, ἐκπληκτος, τρομαγμένος, συστρέφων εἰς τὰς χεῖράς του τὴν ἐπιστολήν.

«—Γρήγορα! Πήγαινέ το! Εἶνε διὰ τὸν Αὐτοκράτορα! . .»

Τί νὰ κάμῃ;

Νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ χωρίον καὶ νὰ ζητήσῃ κανένα ἄνθρωπον;

Πόσος καιρὸς θὰ ἐχάνετο! Καὶ εἰς τὸν πόλεμον, καθὼς λέγει ὁ παππούς, αἱ στιγμαὶ εἶνε πολύτιμοι ὡς ἔτη . . .

Ἡ μάχη εἶχεν ἤδη ἀρχίσῃ. Ἐν τῶν θυμάτων της, ὁ ἀξιωματικὸς ἐκεῖνος, κατέκειτο πρὸ αὐτοῦ ἄπνους, ἐν ᾧ ὁ ἵππος του, ἐκεῖ πλησίον, ἔτρωγεν ἡσύχως τὸ πράσινον χορτάρι.

Τί νὰ κάμῃ;

Νὰ φέρῃ μόνος του τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸν Αὐτοκράτορα.

Ἀλλὰ πῶς;

Ὁ ἵππος ἐχρεμέτισεν, ὡς ἂν ἤθελε νὰ εἴπῃ:

— Ἐδῶ εἶμαι!

Ὁ Καῖσαρ ἔξυσε τὸ κεφάλι. Δὲν ἦτο καθόλου ἄφοβος ἱππεύς. Καὶ αὐτὸς ὁ γάϊδαρος τῆς ἐπαύλεως, ὁ τόσον ἥμερος, τοῦ ἐφαίνετο ὡς Βουκέφαλος.

Τί νὰ κάμῃ;

Ἐστέκετο ἀμήχανος, ἀναποφάσιστος.

Ἐπὶ τέλους ἐπῆρε τὴν ἀπόφασίν του, ἐπλησίασε τὸν ἵππον, ὁ ὁποῖος τὸν ἐκύτταζε μὲ τὸ νοήμον ὄμμα του, τὸν ἐχάϊδευσε, τοῦ ἐγλυκομίλησε, καὶ ἔπειτα, ἀναρριχηθεὶς μετὰ κόπου, τὸν ἐκαβαλλίκευσεν.

Ὁ ἵππος ἔφυγε καλπάζων.

Ὁ Καῖσαρ εἶδε καὶ ἔπαθε νὰ σταθῇ εἰς τὸ ἐφίππιον. Ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἐκινδύνευε νὰ κρημνισθῇ. Ἀ, διόλου εὐχάριστος δὲν ἦτο ἡ ἱππασία ἐκείνη! . . Ἀλλὰ τί νὰ κάμῃ; Ἤθελε νὰ φθάσῃ καὶ θὰ ἔφθανε. . . Ἐκρατεῖτο λοιπόν, ὅσον ἠμποροῦσε καλλίτερα, ἔσφιγγε τὰ ἡνία, ἐπτέρνιζε τὴν κοιλίαν τοῦ ἵππου μὲ τὰ χονδρά του ὑποδήματα, καὶ ἔτρεχεν, ἔτρεχε, χωρὶς νὰ τον μέλῃ

οὔτε διὰ τὰ σκυλιά, τὰ ὁποῖα τὸν ἐγαύγιζαν, οὔτε διὰ τὰς γήνας ποῦ ἔφευγαν μὲ ὀξείας κραυγάς. Ἐβάδιζε πρὸς τὴν μάχην, πρὸς τὸ τηλεβόλον, τὸ ὁποῖον ἐβροντοῦσε . . . ὁλονὲν πλησιέστερα.

Ἔξαφνα, διὰ μέσου νέφους καπνοῦ, διακρίνει τὸν Αὐτοκράτορα, ἔφιππον, μὲ τὰ δίοπτρα εἰς τὰς χεῖρας.

Ἡ θέα αὕτη τὸν ἠλέκτρισε, καὶ διασχίσας βροχὴν μυδραλλίων, κατέφθασε, κατέπεσε μᾶλλον ἐν τῷ μέσῳ τῶν πυροβολητῶν, καθ' ἣν στιγμὴν ἀκριβῶς ὁ Αὐτοκράτωρ, ἐσκυμμένος ἐφ' ἑνὸς πυροβόλου, τὸ διηύθυνε μόνος του, ἐκφωνῶν τὸ περίφημον ἐκεῖνο:

— Ἔλα τώρα Βοναπάρτη, σῶσε τὸν Ναπολέοντα!

Ἀνήγειραν τὸ παιδίον, κατασκονισμένον καὶ καταιματωμένον, καὶ ἐν ᾧ αὐτὸ ἔδιδε τὰς ἀπαιτουμένας ἐξηγήσεις, ὁ Αὐτοκράτωρ ἀνέγνωσε ταχέως τὴν ἐπιστολήν.

— Ἔχομεν καλὰς εἰδήσεις, εἶπε. Δεύτερον Μαρέγγον προμηνύεται!

Καὶ προσηλώσας τὸ ἀέτειον βλέμμα του ἐπὶ τοῦ μικροῦ ταχυδρόμου:

— Μπᾶ! εἶπεν. Εἶνε ὁ πρωϊνὸς φοβητσιάρης. Καὶ ἀπὸ πότε λοιπὸν μοῦ ἔγινες παλλικαρᾶς;

— Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποῦ μ' ἐκυττάξατε, κύριε Μεγαλειότατε! ἀπεκρίθη τὸ παιδίον ἀφελῶς.

Ὁ Ναπολέων ἐχαμογέλασεν. Ἐμίσει τοὺς κόλακας, ἀλλ' ὄχι καὶ τὴν κολακείαν, αὐτὴ δὲ ποῦ ἤκουσε τώρα τοῦ ἤρεσε.

— Καὶ τί ζητεῖς ὡς ἀμοιβήν; ἠρώτησεν.

Ὁ Καῖσαρ δὲν ἀπεκρίθη. Οἱ ὀφθαλμοί του ὡμίλουν εὐγλωττότεροι τοῦ στόματος.

— Ἀ, ἄ, βλέπω ὅτι ὅλη ἡ οἰκογένεια εἶσθε φιλόδοξοι! . . Ἂς εἶνε! Πάρε αὐτὸ τὸ παράσημο καὶ πηγαινέ το 'στὸν παπποῦ σου, ποῦ βιάζεται πειὸ πολὺ ἀπὸ σένα. Ἐσὺ θὰ ξαναγυρίσῃς, διὰ νὰ κερδίσῃς καὶ τὸ δικό σου.

. . . . . .

Καὶ ἰδοὺ πῶς ὁ Καῖσαρ Βρανσῆς, ὁ ὁποῖος ἦτο δειλός, ἐπαρασημοφόρησε τὸν πάππον του, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀνδρεῖος!

(Arthur Dourliac)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΜΑΪΟΣ — ὑπὸ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΜΑΝΤΙΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Ὁ ἀμελὴς Γιάγκος, ἐπιστρέφων ἀπὸ τὴν Πρωτομαγιάν, ξεφυλλίζει μίαν μαργαρίταν, καὶ εἰς τὸ τέλος ψιθυρίζει μελαγχολικῶς:

Καὶ τὰ λούλουδα τοῦ κάμπου
Μαδημένα ἐρωτηθῆκαν,
Κι' ὡς κι' αὐτὰ μ' ἀποκριθῆκαν
Πῶς ... δὲν θὰ προβιβασθῶ!

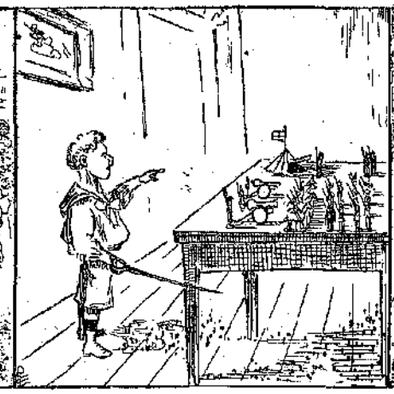

ΤΑ ΓΥΜΝΑΣΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

Τὰς ἡμέρας, κατὰ τὰς ὁποίας ὁ στρατὸς ἐγυμνάζετο εἰς τὴν Τανάγραν, ὁ Κωστάκης παρέτασσε καὶ αὐτὸς τὰ μολυβένια καὶ ξύλινα στρατεύματά του καὶ τὰ ἐγύμνασε. Μὲ αὐτὰ ὅμως τὰ αἰώνια γυμνάσια ἔχασε τὸ ... Γυμνάσιον· διότι καὶ φέτος θὰ μείνῃ, δυστυχῶς, εἰς τὸ Σχολαρχεῖον!

ΣΠΟΥΔΑΙΟΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ

Ὁ ἴδιος Κωστάκης, ὅταν δὲν γυμνάζῃ τὰ στρατεύματά του, γυμνάζεται αὐτὸς εἰς τὴν αὐλήν.

— Μὸ δὲν θὰ παύσῃς κειὰ τὰ παιγνίδια; τὸν ἐρωτᾷ ἡ μητέρα του; δὲν θὰ μελετήσῃς καὶ τὰ μαθήματά σου ποῦ κοντεύουν αἱ ἐξετάσεις;

— Καὶ τί νομίζεις, μητέρα. ἀπαντᾷ ἐκεῖνος. Δὲν θὰ ἐξετασθοῦμε καὶ 'στὴ γυμναστική;

ΕΝΑ ΚΥΝΗΓΙ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑΣ ΟΛΕΘΡΙΟΝ. . . ΔΙΑ ΤΟ ΨΑΘΙΝΟ ΚΑΠΕΛΛΟ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑΚΗ.

Ο ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ « ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ »

Θὰ ἐκδοθῇ τὸν Ἰούλιον :

ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ HENRI MALIN

τῆς ὁποίας ἡ μὲν σκηνὴ ἐν Παρισίοις, κατὰ τὸν γαλλογερμανικὸν πόλεμον τοῦ 1870, καὶ ἰδίᾳ κατὰ τὴν Πολιορκίαν, ὁ δὲ ἥρως νεαρὸς μαθητής, ἀγωνιζόμενος καὶ προκινδυνεύων ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ.

Ὀγκώδης τόμος, ἐπὶ λαμπροῦ χάρτου, μετὰ 25 ὁλοσελίδων εἰκόνων, ἐξόχου τέχνης.

Κατὰ μετάφρασιν ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ ΑΝΝΙΝΟΥ

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ : Ἄδετος φρ. 3,50—Χρυσόδετος φρ. 5.

ΚΑΤ' ἔτος ἡ Διάπλασις ἀναγινώσκει ὅλα σχεδὸν τὰ νεοφανῆ βιβλία τῶν ξένων συγγραφέων, τὰ προωρισμένα διὰ τὴν νεολαίαν. Ἐνίοτε, πρὸ τοῦ μεγάλου τούτων σωροῦ, διὰ τὸν ὁποῖον δαπανᾷ καὶ χρῆμα καὶ χρόνον πολύν, εὑρίσκεται εἰς ἀληθῆ ἀμηχανίαν, ποῖον ἐξ ὅλων νὰ προτιμήσῃ καὶ νὰ ἐκλέξῃ πρὸς μετάφρασιν καὶ ἔκδοσιν διὰ τοὺς Ἑλληνόπαιδας.

Ἀλλὰ φέτος δὲν ἠσθάνθη πολὺ τὴν ἀμηχανίαν αὐτήν. Μόλις ἀνέγνωσε τὰ πρῶτα κεφάλαια τοῦ μυθιστορήματος τοῦ Henri Malin, μόλις τὸ ἐφυλλομέτρησε καὶ ἔρριψεν ἓν βλέμμα εἰς τὰς θαυμασίας του εἰκόνας, εἶπεν : «Ἰδοὺ ὁ νέος τόμος τῆς Βιβλιοθήκης μας !»

Καὶ ἡ μέχρι τέλους ἀνάγνωσις τοῦ βιβλίου, ἐδικαίωσε πληρέστατα τὴν ἐκ πρώτης ὄψεως κρίσιν της.

Πραγματικῶς, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ εὑρεθῇ ὡραιότερον, τερπνότερον, μορφωτικώτερον, ἐνθουσιωδέστερον, ὑψηλότερον, ἐπικαιρότερον καὶ προπάντων καταλληλότερον διὰ τοὺς Ἑλληνόπαιδας βιβλίον ! Νομίζει κανεὶς ὅτι ὁ ἔξοχος γάλλος συγγραφεὺς τὸ ἔγραψεν ἐπίτηδες διὰ τὰ τέκνα τῆς πατρίδος αὐτῆς, τῆς ὁποίας αἱμάσσουν ἀκόμη αἱ πληγαί. . . Πόλεμος ἐπίσης ἀτυχὴς διεκτραγῳδεῖται καὶ εἰς τὰς ἐξόχους σελίδας τοῦ βιβλίου τούτου. Ἡ γαλλικὴ πατρὶς ὑφίσταται συμφοράς, ταπεινώσεις καὶ ἥττας. Ἡ φιλοπατρία τῶν γενναίων τέκνων της, μικρῶν καὶ μεγάλων, μόνον πρὸς τὴν ἀτυχίαν των εἶνε ἴση. Τὰ πάντα πράττουν ὑπὲρ τῆς πατρίδος, τὰ πάντα ὑποφέρουν, τὰ πάντα διακινδυνεύουν, τὰ πάντα θυσιάζουν. Πράττουν ἐν ἑνὶ λόγῳ τὸ καθῆκόν των. Ἀλλ' εἶνε πλέον ἀργά· ἡ ἥττα ἐπέρχεται πλήρης, καὶ οἱ γενναῖοι Γάλλοι δὲν διασώζουν παρὰ τὴν τιμὴν καὶ τὴν ἐλπίδα τῆς μελλούσης ἐκδικήσεως.

Πῶς ἐκτελεῖται τὸ πρὸς τὴν πατρίδα καθῆκον — ἰδοὺ τί διδάσκει τὸ ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ. Ἀλλὰ μὲ ποῖον ἐπαγωγὸν τρόπον, μὲ πόσην τέχνην! Μὲ πόσην δύναμιν, ἀλλὰ καὶ μὲ πόσην χάριν ! Μικροὶ καὶ μεγάλοι εἰμποροῦν νὰναγνώσουν μὲ τὴν ἰδίαν εὐχαρίστησιν τὸ ἔξοχον αὐτὸ βιβλίον. Ἡ πλοκή του εἶνε τόσον ζωηρά, αἱ περιγραφαί του τόσον ἑλκυστικαί, τὸ ἐνδιαφέρον εἰς πᾶσάν του σελίδα γεννᾶται τόσον πυρετῶδες, τὸ ὕφος του εἶνε τόσον γλαφυρόν, αἱ σκηναὶ διαδέχονται ἀλλήλας τόσον γοργαὶ καὶ ποικίλαι, ὥστε εἶνε ἀδύνατον νὰρχίσῃ κανεὶς τὸ βιβλίον αὐτό, καὶ νὰ το ἀφήσῃ πρὶν το τελειώσῃ,—καὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ το τελειώσῃ, χωρὶς νὰ θελήσῃ νὰ το ἀναγνώσῃ πάλιν ἐξ ἀρχῆς ! Ἀληθινὴ μαγεία καὶ ἀπόλαυσις !

Η ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Ἐν συντόμῳ ἰδοὺ ἡ ὑπόθεσις :

Οἱ μαθηταὶ ἑνὸς παρισινοῦ Γυμνασίου διασκεδάζουν εἰς τὴν αὐλήν, κατὰ τὴν ὥραν τοῦ διαλείμματος, ὅταν διασαλπίζεται ἡ μεγάλη εἴδησις : Ἡ Γαλλία ἐκήρυξε τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Γερμανίας ! Μέγας ἐνθουσιασμὸς μεταξὺ τῶν μαθητῶν· ἡ Μασσαλιῶτις ψάλλεται ἐν χορῷ, καὶ τέσσαρες ἐκ τῶν μαθητῶν ὁρκίζονται ἐνώπιον ὅλων, ὅτι θὰ καταταχθοῦν ὡς ἐθελονταὶ καὶ θὰναχωρήσουν διὰ τὰ σύνορα.

Τὸν ὅρκον τοῦτον δίδει καὶ ὁ ἥρως τοῦ μυθιστορήματος, ὁ νεαρὸς μαθητὴς Φερνάνδος Γριδέν.

Εἶνε πλέον δεμένος. Πρέπει νὰ καταταχθῇ καὶ νὰ φύγῃ. Ἀλλὰ δὲν ἔχει τὴν ἄδειαν τῶν γονέων του, καὶ λυπεῖται νὰ τους ἀφήσῃ καὶ νὰ φύγῃ κρυφά... Ἐξομολογεῖται πρὸς τὸν πατέρα του, καὶ μετὰ μικρὰν ἀντίστασιν τὸν πείθει, διότι ἐννοεῖ καὶ αὐτὸς ὅτι ὁ υἱός του δὲν πρέπει νὰ φανῇ ἐπίορκος, ἄτιμος... Ἀλλ' ἡ μήτηρ του εἶνε ἀνένδοτος, καὶ ὁ Φερνάνδος κυμαίνεται, διστάζει, ἀναβάλλει. Ἐν τούτοις ἔρχεται ἡ ὡρισμένη ἡμέρα, τὰ στρατεύματα φεύγουν διὰ τὰ σύνορα, καὶ ἐν ᾧ ἓν σύνταγμα διέρχεται ἔξωθεν τῆς οἰκίας Γριδέν, ἀποσπῶνται ἐξ αὐτοῦ οἱ συμμαθηταὶ τοῦ Φερνάνδου, ἀνέρχονται, τὸν ζητοῦν καὶ τῷ ὑπενθυμίζουν τὸν ὅρκον του. Ἐκεῖνος προσπαθεῖ νὰ δικαιολογηθῇ, θέλει νὰ εἴπῃ ὅτι προσπαθεῖ ἀκόμη νὰ πείσῃ τὴν μητέρα του καὶ ὅτι ἔχει ἀπόφασιν μετ' ὀλίγας ἡμέρας νὰ καταταχθῇ... Ἀλλ' οἱ συμμαθηταί του δὲν θέλουν νὰ τον ἀκούσουν, νομίζουν ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶνε προφάσεις, καὶ τῷ ρίπτουν κατὰ πρόσωπον, ὡς ἔμπτυσμα, τὴν ὕβριν :

— Εἶσαι δειλός ! . . Εἶσαι δειλός !

Καὶ φεύγουν. . .

Φανταστῆτε τὴν θέσιν τοῦ Φερνάνδου ! Πόσον εἶνε δυστυχής ! Πόσον συναισθάνεται τὸ βάρος τῆς ἀδίκου κατηγορίας ! Πόσον τὸν πληγόνει ἡ θανάσιμος ὕβρις !

Καὶ ὅμως, ὄχι ! Δὲν εἶνε δειλός, δὲν εἶνε ἐπίορκος ! Ἀγαπᾷ τὴν πατρίδα του καὶ τηρεῖ τὸν λόγον τῆς τιμῆς του, ὅσον καὶ οἱ ἄλλοι. Καὶ εἶνε καιρὸς ἀκόμη νὰ το δείξῃ. Θὰ

κάμῃ τὰ πάντα διὰ νὰ πείσῃ τοὺς συμμαθητάς του πόσον σκληρῶς τὸν ἠδίκησαν καὶ τον παρεξήγησαν. . .

Ἀλλὰ καὶ ὁ λόγος αὐτὸς ἂν δὲν ὑπῆρχε, θά τον ἐξηνάγκαζον εἰς τοῦτο αἱ πρῶται συμφοραί, αἱ πρῶται ἥτται τῆς φιλτάτης του πατρίδος. Ὁ ἀτυχὴς πόλεμος ἀπαιτεῖ θυσίας· ὅλοι γύρῳ του τὰς προσφέρουν· πῶς θὰ καθυστερήσῃ αὐτός ;

Οἱ νικηφόροι Γερμανοὶ πλησιάζουν... ἡ πρωτεύουσα ἀρχίζει νὰ πολιορκῆται. Ὁ νέος Γριδὲν γίνεται μέλος τῆς Ἑνώσεως τῶν Παρισινῶν Ἐφήβων. Πηγαίνει εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης, καὶ ἐν τῷ μέσῳ βροχῆς σφαιρῶν, προχωρεῖ ἄφοβος καὶ συλλέγει τοὺς τραυματίας. Τὸ κατόρθωμά του τὸν ἀναβιβάζει εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ Προέδρου τῆς Ἑνώσεως. Εἶνε ὁ πρῶτος του θρίαμβος αὐτός.

Καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς ἀρχίζουν αἱ φοβεραὶ περιπέτειαί του, ἤδη ἐν πλήρει πολιορκίᾳ. Ὁ πατήρ του κατατάσσεται καὶ αὐτὸς καὶ πληγόνεται εἰς μίαν μάχην. Ὁ Φερνάνδος τὸν ἀκολουθεῖ καὶ τον σώζει, ἀνευρίσκων αὐτὸν ἀναίσθητον καὶ ὑπὸ τὴν χιόνα. . . Ἐπιχειρεῖ διὰ τῶν κατακομβῶν τῶν Παρισίων, προχωρῶν ὑπογείως καὶ εἰς τὸ σκότος, νὰ διασπάσῃ τὴν ζώνην τῶν πολιορκητῶν καὶ νὰποκαταστήσῃ τὴν συγκοινωνίαν μεταξὺ τῆς πρωτευούσης καὶ τῶν ἄλλων πόλεων. Εἰσέρχεται εἰς ἓν τῶν ἀεροστάτων, τὰ ὁποῖα, κατὰ τὴν πολιορκίαν, διατηροῦν τὴν ταχυδρομικὴν συγκοινωνίαν τῶν Παρισίων. Τὸ ἀερόστατον προσβάλλεται ὑπὸ τῶν Γερμανῶν, πυροβολεῖται, σχίζεται, καὶ πίπτει εἰς ἓν χωρίον. Μετ' ὀλίγον τὸ χωρίον ἐκεῖνο προσβάλλεται ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ καὶ συνάπτεται μάχη. Ὁ Φερνάνδος λαμβάνει μέρος ἐνεργόν, ἀνδραγαθεῖ, καὶ ἐκεῖ, ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς τιμῆς, συναντᾶται μὲ τοὺς συμμαθητάς του. Ὤ, τώρα πλέον δὲν εἶνε δειλός ! . . Τὸ βλέπουν ἐκεῖνοι, καὶ τοῦ ζητοῦν συγγνώμην καὶ τον συγχαίρουν. Ὁ θρίαμβός του εἶνε τέλειος. Ἔπραξε τὰ πάντα ὑπὲρ τῆς Πατρίδος !

Αὐτὸς εἶνε ὁ κορμὸς τοῦ πατριωτικοῦ τούτου μυθιστορήματος. Ἀλλὰ πόσα ἐπεισόδια ἀκόμη, πόσαι ὡραῖαι καὶ δραματικαὶ σκηναί, πόσαι θαυμάσιαι περιγραφαί ! Ἡ πεῖνα τῶν πολιορκουμένων παρισινῶν, ὅταν ἀναγκάζωνται νὰ τρώγουν σκύλους καὶ ποντικούς· — ὁ βομβαρδισμὸς τῶν Παρισίων, ὅταν ὅλοι καταφεύγουν εἰς τὰ ὑπόγεια· — ἡ ταφὴ τῆς Ἀφροδίτης τῆς Μήλου, εἰς τὸ Μουσεῖον τοῦ Λούβρου, διὰ νὰ μὴ πάθῃ ἀπὸ τὰς βόμβας καὶ νὰ μὴ ἁρπαγῇ ἀπὸ τοὺς κατακτητάς... Ἀλλὰ τί νὰφήσω, καὶ τί νὰναφέρω ; Κάθε πρόσωπον — καὶ ἔχει πολλὰ πρόσωπα τὸ μυθιστόρημα, — ἔχει καὶ τὴν ἱστορίαν του. Ὁλόκληρος ἡ οἰκογένεια λαμβάνει ἐνεργὸν μέρος εἰς τὸν μέγαν πόλεμον, διὰ τοῦτο δὲν ἔχει νὰ παρακολουθήσῃ τις μόνον τὸν ἥρωα... Ἀλλ' ὅσα εἶπα, εἶνε ἀρκετὰ διὰ νὰ κρίνετε πλέον μόνοι σας περὶ τῆς ἐκτάκτου ἀπολαύσεως, ἡ ὁποία σᾶς ἐπιφυλάσσεται κατὰ τὰς ἐφετεινὰς διακοπάς, ὅταν θὰναγνώσετε τὸν νέον τοῦτον τόμον τῆς Βιβλιοθήκης μας. Θὰ προσθέσω μόνον, ὅτι τὴν μετάφρασίν του ἐφιλοτέχνησεν ὁ γνωστὸς λόγιος καὶ γλαφυρώτατος συγγραφεὺς κ. **Χαραλάμπης Ἄννινος**.

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

Ὅσοι θὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ εἰς τὸ ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ, ἀπὸ σήμερον **μέχρι τῆς 15 Ἰουλίου** ἐ. ἔ. συμπληροῦντες τὸ ἐσώκλειστον Δελτίον Ἐγγραφῆς καὶ ἐμβάζοντες συγχρόνως φρ. 3, 50 (ἢ φρ. 5 ἂν ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν τὸ βιβλίον χρυσόδετον,) θὰ λάβουν μέρος καὶ εἰς τὸ Λαχεῖον τῆς Βιβλιοθήκης.

Τὴν ἡμέραν δηλαδὴ τῆς ἐκδόσεως τοῦ ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ τὰ ὀνόματα πάντων τῶν συνδρομητῶν τοῦ βιβλίου θὰ τεθοῦν ἐντὸς κληρωτίδος, ἐκ τῆς ὁποίας θὰ ἐξαχθοῦν ΔΕΚΑ ὀνόματα. Εἰς τούτους θὰ διανεμηθοῦν ὡς Δῶρον βιβλία ἐκ τοῦ Γραφείου μας (ἤτοι τόμοι τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης, συμφώνως μὲ τὸν Τιμοκατάλογόν μας) κατ' ἐκλογὴν ἑκάστου τῶν κληρωθησομένων, ὡς ἑξῆς :

Ὁ 1ος θὰ λάβῃ βιβλία κατ' ἐκλογήν του ἀξίας	φρ. 50
Ὁ 2ος καὶ ὁ 3ος θὰ λάβουν ἕκαστος βιβλία »	φρ. 25
Ὁ 4ος, ὁ 5ος καὶ ὁ 6ος, ἕκαστος » »	φρ. 10
Ὁ 7ος ὁ 8ος, ὁ 9ος καὶ ὁ 10ος, ἕκαστος »	φρ. 5

Ἤτοι θὰ διανεμηθοῦν διὰ κλήρου εἰς δέκα συνδρομητὰς βιβλία ἐν ὅλῳ ἀξίας φρ. 150.

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ

Τὸ « Ὑπὲρ Πατρίδος » δωρεάν.

Ἐκτὸς τῆς συμμετοχῆς εἰς τὸ Λαχεῖον, οἱ συνδρομηταὶ τοῦ «ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ» ἔχουν καὶ τοῦτο τὸ προνόμιον : Δύνανται νὰγοράσουν ὅσους τόμους θέλουν τῆς Β' Περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» (ἐκ τῶν τιμωμένων ἀντὶ φρ. 7) πληρόντες αὐτοὺς μόνον πρὸς φρ. 5 ἕκαστον.

Τοῖς γίνεται δηλαδὴ ἔκπτωσις φρ. 2 κατὰ τόμον, ὥστε καὶ δύο μόνον τόμους ἂν θελήσουν νὰ παραγγείλουν, κάμνοντες χρῆσιν τοῦ προνομίου των, τὸ ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ τοῖς ἔρχεται χάρισμα !

Τὸ προνόμιον διαρκεῖ μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἐκδόσεως τοῦ βιβλίου. Δηλαδή, οἱ ἐγγραφόμενοι καὶ πληρόνοντες τὴν συνδρομὴν τοῦ «ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ» τώρα, εἰμποροῦν καὶ ἀργότερα νὰ παραγγείλουν τόμους τῆς Β Περιόδου πρὸς 5 φρ. ἕκαστον· δὲν εἶνε δηλαδὴ ὑποχρεωμένοι νὰ συναποστείλουν τὴν παραγγελίαν τῶν τόμων συγχρόνως μετὰ τῆς παραγγελίας τοῦ βιβλίου· μόνον μετὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ οἱ τόμοι τῆς Β' Περιόδου θὰ τιμῶνται πάλιν 7 φρ. ἀδιακρίτως δι' ὅλους.

Ἐλπίζω, ὅτι προκειμένου περὶ τόσον ἐνδιαφέροντος, τερπνοῦ καὶ διδακτικωτάτου βιβλίου, ὅσον τὸ ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ, καὶ μὲ τὸ προνόμιον τοῦ Λαχείου καὶ τῆς ἐκπτώσεως τῶν Τόμων, δὲν θὰ μείνῃ κανεὶς ποῦ νὰ μὴ σπεύσῃ ἀμέσως νὰ ἐγγραφῇ συνδρομητής.

Τὸ Δελτίον τῆς Ἐγγραφῆς, τὸ ὁποῖον σᾶς ἐσωκλείω, ἔχει τόπον διὰ νὰ ἐγγράψετε καὶ ἄλλους συνδρομητάς. Ὁποιος ξεσπαθώσῃ ὑπὲρ τῆς Βιβλιοθήκης, καὶ ἐγγράψῃ ἐκτὸς τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ ἄλλους, μὴ συνδρομητάς μου ὅμως, (συναποστέλλων, ἐννοεῖται, καὶ τὸ ἀντίτιμον, διότι οὐδεὶς ἐγγράφεται ἄνευ προπληρωμῆς) δικαιοῦται νὰ ζητήσῃ ὡς ΔΩΡΟΝ βιβλία, τετράδια Μ. Μυστικῶν κτλ. ἐκ τοῦ Γραφείου μου, ὑπολογίζων 50 λεπτὰ δι' ἑκάστην συνδρομὴν ἐκτὸς τῆς ἰδικῆς του· (δηλαδὴ ὁ ἐγγράφων, ἐκτὸς τοῦ ἑαυτοῦ του, δύο ἄλλους συνδρομητάς, μὴ συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως, θὰ λάβῃ δῶρον ἀξίας 1 φρ. ὁ ἐγγράφων τέσσαρας, θὰ λάβῃ δῶρον ἀξίας 2 φρ. καὶ οὕτω καθεξῆς.)

Καὶ μία τελευταία σύστασις, διὰ τοὺς προθυμοτέρους ἐκ τοῦ φίλων μου : Νὰ μὴ περιμένουν τὴν τελευταίαν στιγμὴν διὰ νὰ ἐγγραφοῦν, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς συσσωρεύσεως τῶν ἐγγραφῶν, ἡ ὁποία τόσον μὲ δυσκολεύει κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς προθεσμίας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 173)

« Μὲ ὅλα μου τὰ βάσανα, πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι δὲν μοῦ καλοφαινόταν καὶ πολὺ νὰ παρουσιασθῶ μπροστὰ σὲ κυρίες μὲ τὰ χάλια ποῦ εἶχα, ὕστερ' ἀπὸ τὸ ναυάγιον. Μόλις ὅμως ἔρριψα μία ματιὰ γύρῳ μου, ἡσύχασα. Ἡ κομψὴ καμπίνα, ποῦ μου εἶχαν δώσῃ, δὲν εἶχε μόνον ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα γιὰ νὰ κάμῃ κανένας τὴν τουαλέτα του 'στὴν ἐντέλεια, ἀλλὰ 'στὰ πόδια τοῦ κρεβατιοῦ μοῦ εἶχαν ἑτοιμάσῃ καὶ μία φορεσιὰ ἀπὸ ἄσπρη φανέλλα, πρώτης τάξεως. Ἦταν ἴσα-ἴσα 'στὸ σῶμα μου. Ὅλα τὰ εἶχε προβλέψῃ ὁ λαμπρός μου ὁ γιατρός, καλή του ὥρα !

« Ἐπέταξα ὅ,τι φοροῦσα κ' ἔβαλα γρήγορα-γρήγορα τὰ δανεικὰ ἐκεῖνα φορέματα. Ὁ ἰατρὸς ξαναῆλθε καὶ μοῦ εἶπεν ὅτι ὁ λόρδος μ' ἐπερίμενε. Τὸν ἠκολούθησα.

«Καθὼς ἐπερνοῦσα, ἐθαύμαζα τὴν πολυτέλειαν τῆς θαλαμηγοῦ. Ὅλο καὶ πολύτιμα ξύλα, χαλιὰ πλούσια, παραπετάσματα μεταξωτά, κουνουπιέρες σὰν τὸν ἀφρό. Μέσα 'στὸ καπνιστήριον εὑρήκαμε τὸν λόρδον Φάϊρφηλδ. Ἀνεγνώρισα ἀμέσως τὸν νέον ἐκεῖνον ποῦ εἴχαμεν ἰδῇ εἰς τὸ κατάστρωμα τῆς θαλαμηγοῦ, τὴν περασμένην ἡμέραν.

« Μ' ἐδέχθηκε μὲ μεγάλην οἰκειότητα καὶ μ'ἐρώτησε διὰ τὸ ναυάγιόν μας. Ἂν καὶ φαίνεται ἔτσι σὰν κοιμισμένος λιγάκι, ὁ λόρδος Φάϊρφηλδ ἔχει μανία γιὰ τὴ θάλασσα. Κυβερνᾷ μονάχος του τὴ θαλαμηγό του, ἔχει κάνῃ μεγάλα ταξείδια καὶ τὰ ναυτικὰ ζητήματα τὸν τρελλαίνουν. Ἤκουσε μὲ προσοχὴν τὰς λεπτομερείας τῆς καταστροφῆς, διακόπτων με συχνά, διὰ νὰ ζητήσῃ καμμίαν ἰδιαιτέραν λεπτομέρειαν. Ἔπειτα ἐσυλλογίσθη ὀλίγον, ὑπελόγισεν· ἐκύτταξε τὸ ἡμερολόγιον τοῦ πλοίου καὶ μοῦ εἶπε :

« — Ἡμεῖς ἐδῶ κέρα ἐτριγυρίζαμεν, καὶ εἰμπορῶ νὰ βεβαιώσω, ὅτι τίποτε σπουδαῖον δὲν μᾶς ἐξέφυγε, σχετικὸν μὲ τὸ ναυαγιόν σας. Ὅπως λέτε, μόνον ἕνα μεγάλο πλοῖο μποροῦσε νὰ σᾶς τρακάρῃ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον, χωρὶς νὰ πάθῃ μεγάλες ἀβαρίες. Ἀπὸ τὰ πλοῖα λοιπὸν ποῦ ἐσημειώσαμεν ἡμεῖς 'στὸ πέρασμά μας, ἐπάνω-κάτω τὴν ὥραν τῆς συγκρούσεως, δύο μόνον θὰ ἠμποροῦσαν, ὡς ἐκ τοῦ ὄγκου καὶ τῆς ταχύτητός των, νὰ σᾶς προξενήσουν τόσῳ μεγάλην καταστροφήν : τὸ Δρενάουτ καὶ τὸ Ἀμβούργερ. Τὸ πρῶτο εἶνε καταδρομικὸν ἀγγλικό, εὐγενικὸ πλοῖο, ποῦ τὸ πέρνω ἐπάνω μου μὲ ὅλη μου τὴ συνείδησι. Ποτὲ δὲν μποροῦσε νὰ φερθῇ μὲ τέτοιον τρόπο τὸ καράβι αὐτό.

«— Βέβαια, εἶπα ἐγώ, ποτὲ ἕνα ἀγγλικὸ ἢ γαλλικὸ πολεμικὸ δὲν θὰ μᾶς ἄφινε 'στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ἀφ' οὗ μᾶς ἔσπασε πρῶτα τὰ μοῦτρα.

«— Κ' ἐγὼ ἔχω τὴν ἴδια πεποίθησι. Μολονότι εἶμαι ἐρασιτέχνης ναυτικός, 'στὰ ταξείδια μου εἶδα πολλὰ παραδείγματα ἠρωϊσμοῦ καὶ αὐταπαρνήσεως. Ὁ γαλλικὸς στόλος, ὅπως καὶ ὁ δικός μας, ὑπὸ τὴν ἔποψιν αὐτήν, εἶνε ἀνώτερος πάσης ὑπονοίας. . . Ἀλλὰ καὶ 'στὸν Ὠκεανό, ὅπως παντοῦ, ὑπάρχουν λησταὶ καὶ προδόται. Ὑπάρχουν ἄτιμα καράβια, ὅπως ὑπάρχουν καὶ ἄτιμοι ἄνθρωποι... Καὶ πολὺ φοβοῦμαι μήπως ἕνα ἀπ' αὐτὰ εἶνε καὶ τὸ Ἀμβούργερ. . . Δὲν μοῦ πολυάρεσε αὐτὸ τὸ καράβι, καὶ ὁ πλοίαρχός του — τὸν ὁποῖον ἐχαιρέτισα κατὰ τὰ ναυτικὰ ἔθιμα — μοῦ ἄφησε πολὺ κακὴν ἐντύπωσιν. Μοῦ εἶπε πῶς λέγεται Λύκος καὶ πηγαίνει 'στὴ Ζανζιβάρη μὲ φορτίον ἀπὸ γεωργικὲς μηχανές. Πολὺ φοβοῦμαι ὅμως μήπως τραβάει κατὰ τὰς ἀκτὰς τῆς Μοζαμβίκης, νὰ ταλλάξῃ ὅπλα καὶ τροφὰς μὲ ἀνθρώπινο κρέας ! Ὅλο ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἀφοῦ τὸν ἄφισα, αὐτὰ ἐσυλλογιζόμουν. Τώρα δὲν μοῦ μένει πειὰ καμμία ἀμφιβολία. Τὸ Ἀμβούργερ σᾶς ἐβούλιαξε, κύριε Μασσαί. Πλοίαρχός του εἶνε ὁ Λύκος, ἂν εἶν' αὐτὸ τὸ ἀληθινόν του ὄνομα, μολονότι πολὺ ἀμφιβάλλω. . .

«— Ὦ ! ἂν εἶνε ἔτσι, ὅπως λέτε, ἀνέκραξα, καὶ ἂν τὸ πρᾶγμα ἀποδειχθῇ ὁπωσδήποτε, σᾶς ὁρκίζομαι ὅτι θὰ φροντίσω νὰ μὲ ὅλην μου τὴν δύναμιν εἰς τὴν τιμωρίαν τοῦ κακούργου αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος ἔφυγε μέσα εἰς τὸ σκότος, χωρὶς νὰ δώσῃ χεῖρα βοηθείας εἰς τὰ θύματά του ! Ἀλλὰ πῶς εἰμπορεῖ νὰ ἀποδειχθῇ τὸ πρᾶγμα ;

«— Εἶνε ἴσως πολὺ εὐκολώτερον ἀφ' ὅ,τι φαντάζεσθε. Μία σύγκρουσις σὰν αὐτήν, ἀδύνατον εἶνε νὰ μὴ ἄφησεν ἴχνη εἰς τὸ πλοῖον ποῦ σας ἐκτύπησε. Ἔπειτα οἱ ναῦται, ξεύρετε, δὲν εἶνε ἐκ φύσεως καὶ πολὺ ἐχέμυθοι, ἀκόμη καὶ ὅταν εἶνε συνένοχοι εἰς ἐγκληματικὰς πράξεις. Τὰ μεταξύ των μίση, αἱ προσωπικαί των δυσαρέσκειαι, τοὺς ἀναγκάζουν κάποτε νὰ φανερόνουν τὴν ἀλήθειαν. Μόλις φθάσω εἰς τὸ Ἄδεν, ἐγὼ θὰ καταγγείλω τὸ πρᾶγμα. Τὸ ἴδιον πρέπει νὰ κάμετε καὶ σεῖς. Δὲν θὰ σταματήσω ὅμως ἕως ἐκεῖ. Ἐννοῶ νὰ ἐξακολουθήσω τὴν καταδίωξιν καὶ θὰ μου φανῇ πολὺ παράξενον, ἂν δὲν ἐπιτύχω κάτι τι, ὅπως ἐλπίζω. Ὁ καιρὸς θὰ τὸ δείξῃ.

«— Ὅσῳ γιὰ μένα, ἀπεκρίθην, ἔχω νὰ κάμω κάτι τι πλέον ἐπεῖγον, ἀπὸ τὸ νὰ καταδιώξω τὸν κακοῦργον. Ἐνδιαφέρομαι νὰ μάθω τί γίνονται οἱ δικοί μου. Ἐὰν ὑπάρχουν ἀκόμη ζωντανοί, πρέπει νὰ τους ἐπανεύρω, καὶ εἰς τὸ ἔργον αὐτὸ θαφιερώσω τὴν ζωήν, ποῦ μοῦ ἐχαρίσατε.

«Ἔλαβα τὴν εὐκαιρίαν, νὰ ἐκφράσω καὶ πάλιν τὴν εὐγνωμοσύνην μου πρὸς τὸν σωτῆρά μου. Ἐκεῖνος ἐπῆρε τὸ πρᾶγμα εἰς τὸ ἀστεῖον:

«— Δὲν εἰμπορῶ βέβαια νὰ σᾶς ἐμποδίσω ἀπὸ ἕνα αἴσθημα, τὸ ὁποῖον χαρακτηρίζει ὅλους τοὺς εὐγενεῖς ἀνθρώπους, μοῦ εἶπε σοβαρὰ εἰς τὴν ἀρχήν. Τὸ πολυτιμώτερον πρᾶγμα τοῦ ἀνθρώπου εἶνε ἡ ζωή. Ἀλλὰ σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴν ἀποδίδετε εἰς ἐμένα προσωπικῶς τὴν σωτηρίαν σας. Δὲν θέλω νὰ μνημονεύω μὲ ξένα κόλλυβα, ποῦ λέει καὶ ἡ παροιμία. Πρώτη ποῦ σᾶς εἶδε ἦτον ἡ ἐξαδέλφη μου, ἡ δεσποινὶς Μώβραϋ, ὁ Κάρτερ ὁ λοστρόμος σᾶς ἔβγαλε ἀπὸ τὴ θάλασσα, καὶ ὁ γιατρὸς ὁ Μὰκ-Ἴβορ σᾶς ἐπεριποιήθηκε. Ἐγὼ δὲν ἔκαμα ἄλλο, παρὰ νὰκούσω τὴν διήγησίν σας, ἡ ὁποία μ' ἐνδιαφέρει πολύ. Μόνον γι' αὐτὸ λοιπὸν δὲν εἶμαι ἄξιος στεφανώματος βέβαια! . .

«— Πολὺ καλά, μυλόρδε, εἶπα ἐγώ. Θὰ προσπαθήσω νὰ ξεχάσω, ἀφ' οὗ αὐτὸ σᾶς κάμνῃ εὐχαρίστησιν, ὅτι ὁ ἀέρας ποῦ ἀναπνέω, τὸ ψωμὶ ποῦ τρώγω, τὸ ἄσυλον μου αὐτὸ ἀκόμη, τὰ χρεωστῶ σὲ σᾶς. Θὰ προσπαθήσω μάλιστα νὰ πείσω τὸν ἑαυτόν μου, ὅτι καὶ τὰ ροῦχα αὐτὰ ποῦ φορῶ, ἐφύτρωσαν μοναχά τους 'στὸ σῶμά μου.

« Ὁ μυλόρδος ἐγέλασε μὲ τὴν καρδιάν του.

«— Εἴχατε τὴν τύχη νὰ ἔχετε τὸ ἴδιο σῶμα μ' ἐμένα, μοῦ εἶπε. Καὶ τώρα δὲν θέλετε νὰ καλημερίσετε τὰς κυρίας;

« Ἐδέχθηκα εὐχαρίστως τὴν πρότασιν, καὶ ὕστερ' ἀπὸ ὀλίγα λεπτὰ εὑρισκόμουν μεταξὺ τοῦ χαριτωμένου κύκλου, τὸν ὁποῖον εἴχαμεν καμαρώσῃ πρὸ μιᾶς ἡμέρας ἀπὸ τὸ κατάστρωμα τῆς Εὐσταθείας. Ἦτον ἀκριβῶς ἡ ἰδία ὥρα. Ὅλη ἡ οἰκογένεια ἦτο μαζευμένη τριγύρω 'στὸ σαμοβάρι. Μὲ ὑπεδέχθησαν θερμότατα, μοῦ ἔκαμαν ἕνα σωρὸ ἐρωτήσεις, καὶ μόλις ἐπῆρα τὸ τσάϊ μου, ἀναγκάσθηκα νὰ διηγηθῶ καὶ διὰ τρίτην φορὰν τὰς περιπετείας τοῦ ναυαγίου μου.

« Ἡ ζωὴ εἰς τὰ γιὼτ εἶνε πολὺ μονότονη. Ἐκτὸς τοῦ λόρδου Φάϊρφηλδ, ὁ ὁποῖος ἐνδιεφέρετο καὶ διὰ τὸ ἐλάχιστον ναυτικὸν ζήτημα καὶ διὰ τὸν ὁποῖον τὸ ταξεῖδι ἦτο διαρκὴς ἀπόλαυσις, ὅλοι οἱ ἐπιβάται τῆς Λιλῆς ἔπλητταν φοβερά. Φαντάζεσθε λοιπὸν πόσον ἡ διήγησις μου ἐδιασκέδασε τοὺς ἐπιβάτας, καὶ μάλιστα τὰς κυρίας.

«Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐπλησίασαν καὶ οἱ ἄνδρες εἰς τὸν κύκλον μας. Ἐκτὸς τοῦ ἰατροῦ καὶ τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ πλοίου, ἦσαν ἐκεῖ ὁ Ἄλγερνων Χίτζινς, γαμβρὸς τοῦ λόρδου Φάϊρφηλδ, ὁ ταγματάρχης Οὐτγάϊτ, τριάντα ἐτῶν ἄνθρωπος μόλις, καὶ δύο τρεῖς ἄλλοι ποῦ λησμονῶ τώρα τὰ ὀνόματά των.

«Ὅλοι αὐτοὶ ἀνεμίχθησαν ζωηρῶς εἰς τὴν συζήτησιν, γενικὴ δὲ ἰδέα ἐπεκράτησεν ὅτι ὁ λόρδος Φάϊρφηλδ εἶχε δίκηο ποῦ ἀπέδιδε τὴν εὐθύνην τῆς καταστροφῆς εἰς τὸ Ἀμβούργερ. Ἦσαν μάλιστα καὶ αὐτοὶ τῆς ἰδέας, ὅτι δὲν θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ εὑρεθῇ ὁ ἔνοχος καὶ νὰ δώσῃ λόγον διὰ τὸ ἔγκλημά του.

«Ὅταν ἡ συζήτησις ἔφθασεν εἰς τὸ σημεῖον αὐτό, δὲν ἔμεινεν ἄνθρωπος ποῦ νὰ μὴν εἰπῇ, ὅτι ἡ συνάντησις τοῦ στοιχειωμένου ἐκείνου καραβιοῦ τοῦ εἶχε γεννήσῃ ὑποψίας. Καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τῆς φαντασίας του, καθένας ἐκολακεύετο νὰ πιστεύῃ, ὅτι, μὲ ὅλον τὸ πυκνὸν σκοτάδι, εἶχε διακρίνῃ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἀπαισίου Λύκου, ἀποτυπωμένην τὴν ἔκφρασιν τῆς κακούργου ψυχῆς του.

«Ὅταν ἐπαρουσιάσθηκα εἰς τὴν δεσποινίδα Μώβραϋ, ἡ ὁποία πρώτη μὲ εἶχε διακρίνῃ μέσα 'στὴ θάλασσα, ὅταν μὲ παρέσυραν τὰ κύματα, ἔσπευσα νὰ τῆς ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου, τὴν ὁποίαν ἐδέχθη μὲ πολὺ χαριτωμένον τρόπον. Ἡ ἀδελφή της καὶ αὐτὴ μ' ἐρώτησαν τότε γιὰ ἕνα εὔμορφο κορίτσι, ποῦ εἶχαν ἰδῇ εἰς τὸ κατάστρωμα τῆς Εὐσταθείας καὶ μὲ τὸ ὁποῖον εἶχαν ἀνταλλάξῃ χαιρετισμοὺς καὶ μειδιάματα. Μοῦ περιέγραψαν τὸ πρόσωπόν της, τὸ φόρεμά της, τὴν στάσιν της. Δὲν ἐχρειάζοντο περισσότεραι λεπτομέρειαι, γιὰ νὰ καταλάβω διὰ ποίαν μοῦ ἔλεγαν. Καὶ ὅταν ταῖς εἶπα, μὲ κομμένην φωνήν, ὅτι τὸ πλάσμα αὐτό, τὸ ὁποῖον εἶχε κινήσῃ τόσῳ τὴν συμπάθειάν των, ἦτον ἡ ἀδελφή μου, ἡ ἀγαπημένη μου Κοραλία, τὸ κομάρι καὶ ἡ χαρὰ τοῦ σπιτιοῦ μας, χαμένη τώρα—ποιὸς ξέρει ! — ἢ ἐκτεθειμένη εἰς κινδύνους καὶ βάσανα, τὰ δύο ἐκεῖνα χαριτωμένα κορίτσια ἄρχισαν τὰ κλάμματα. Ἄχ ! ποτέ μου δὲν θὰ ξεχάσω τὰ δάκρυα αὐτά, διὰ τὰ ὁποῖα ἡ εὐγνωμοσύνη μου θὰ εἶνε αἰωνία. . .»

(Ἕπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ « ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ »

Ὀστενὸς χῶρος τοῦ συνήθους φυλλαδίου τῆς « Διαπλάσεως » δὲν μας ἐπέτρεψε μέχρι σήμερον νὰ δημοσιεύσωμεν τὰ ὀνόματα τῶν κληρωθέντων, μολονότι ἡ κλήρωσις κ' ἐφέτος ἔγινεν ὅπως πάντοτε, ἐγκαίρως. Διὰ νὰ μὴ παραταθῇ ἡ ἀναβολὴ αὕτη μέχρι τῆς ἐκδόσεως τοῦ πρώτου διπλοῦ φυλλαδίου τοῦ ἔτους τούτου, τὸ ὁποῖον ἴσως βραδύνῃ ἀκόμη, καὶ διὰ νὰ ἱκανοποιήσωμεν τὴν ἀνυπομονησίαν τῶν φίλων μας, ἀπεφασίσαμεν νὰ ἐκδώσωμεν ἐκτάκτως δωδεκασέλιδον φύλλον, ὥστε νὰ συμπεριληφθῇ καὶ ἡ κλήρωσις, ἄνευ καθυστερήσεως τῆς τακτικῆς ὕλης τοῦ φύλλου.

Ἡ κλήρωσις ἐγένετο ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς «Διαπλάσεως» τὴν 17 Ἰανουαρίου, ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν κάτωθι ὑπογεγραμμένων. Εἰς τὴν Κληρωτίδα συμπεριελήφθησαν πάντες οἱ μέχρι τῆς 10 Ἰανουαρίου ἐγγραφέντες διὰ τὸ τρέχον ἔτος, ἐξήχθησαν δ' ἐξ αὐτῆς κατὰ σειρὰν τὰ ἑξῆς ἑκατὸν ὀνόματα :

1. Μαργαρίτα Σ. Οἰκονόμου, Καλαβρύτων· ἐκέρδισεν ἓν ἀργυροῦν ὡρολόγιον τῆς τσέπης.
2. Ἀλέξανδρος Σκάλαρης, Ἀγυιᾶς· ἐκέρδισε τὴν πεντάτομον Ἱστορίαν τοῦ Ἑλλ. Ἔθνους ὑπὸ Κ. Παπαρρηγοπούλου.
3. Φανὴ Π. Πανοπούλου, Ἀθηνῶν· ἐκέρδισε τέσσαρας τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων Ἰουλίου Βέρν.
4. Παναγιώτης Ν. Κεφαλόπουλος, Καρπενησίου· ἐκέρδισεν ἓν Λεξικὸν Ἑλληνογαλλικὸν καὶ Γαλλοελληνικὸν ὑπὸ Σ. Βυζαντίου.
5. Ἑλένη Γερ. Μεταξᾶ, Νικολαΐεφ Ρωσσίας· ἐκέρδισε μίαν συσκευὴν γραφείου, ἤτοι : μελανοδοχεῖον, κονδυλοφόρους, πένας, μολυβδοκόνδυλα, χαρτοκοπτῆρα κτλ.
6. Πέτρος Σ. Βουτσινᾶς, Γέϊσκ Ρωσσίας· ἐκέρδισε τρεῖς τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων Ἰουλίου Βέρν.
7. Γεώργιος Α. Σταυρίδης, Ἀθηνῶν· ἐκέρδισε τρεῖς τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων Ἰουλίου Βέρν,
8. Θεόδωρος Δ. Νουμᾶς, Ἀθηνῶν· ἐκέρδισεν ἓν ἐξυπνητήριον ὡρολόγιον τῆς τραπέζης.
9. Πόπη Φιλ. Τράκκα, Ἰσμαηλίας Αἰγύπτου· ἐκέρδισεν ἓν δίτομον Ἑλληνικὸν Λεξικὸν ὑπὸ Γιάνναρη.
10. Ἀναστάσιος Χ. Φωτιάδης, Κωνσταντινουπόλεως· ἐκέρδισε μίαν καλλιτεχνικὴν εἰκόνα τοῦ τοίχου.

Οἱ ἑπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 11—20) ἐκέρδισαν ἀνὰ μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν τῆς « Διαπλάσεως » τοῦ προσεχοῦς ἔτους 1900.

11. Φωτεινὴ Δ. Ἀλεξοπούλου, Τριπόλεως.
12. Νίκος Γ. Τομπάζης, Πειραιῶς.
13. Ἀλεξάνδρα Ν. Πανογιαννοπούλου, Ἀθηνῶν.
14. Γεώργιος Π. Ἀλεξανδρίδης, Νικομηδείας.
15. Ἀναστασία Β. Πιπερίδου, Ἀτταλείας.
16. Ἰωάννης Θεμ. Πετροκόκκινος, Παρισίων.
17. Ἀσπασία Ἐμμ. Γαλάνη, Ἀθηνῶν.
18. Περικλῆς Δ. Σκέφερης, Πρεβέζης.
19. Πολύμνια Α. Λαζαρίδου, Κωνσταντινουπόλεως.
20. Πηνελόπη Α. Σακελλαρίου, Ἀθηνῶν.

Οἱ ἑπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 21—30) ἐκέρδισαν ἀνὰ δύο τόμους τῆς Β' περιόδου τῆς « Διαπλάσεως» ἤτοι ἕνα τοῦ 1894 καὶ ἕνα τοῦ 1895.

21. Πηνελόπη Γ. Ἀγγελίδου, Ἀθηνῶν,
22. Ἀμαλίειον Ὀρφανοτροφεῖον, Ἀθηνῶν.
23. Ναυσικὰ Ἀλ. Δαμάσκου, Πειραιῶς.
24. Βασίλειος Γ. Τσαγρῆς, Ἀθηνῶν.
25. Σοφία Θεοδωρίδου, Κωνσταντινουπόλεως.
26. Βασιλικὴ Κλ. Γιαλούρη, Καίρου.
27. Ἰωάννης Γ. Κοτζιᾶς, Ἀθηνῶν.
28. Δημοσθένης Φ. Λεοντίδης, Βάρνης.
29. Κωνσταντῖνος Ι. Ζάχος, Βώλου.
30. Εὐγενία Γαλανοῦ, Κωνσταντινουπόλεως.

Οἱ ἑπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 31—40) ἐκέρδισαν ἀνὰ πέντε τόμους τῆς «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων πρὸς 1 φρ.

31. Ζήτσα Γ. Σημίτου, Πειραιῶς.
32. Δημ. Παπανικολάου, Θεσσαλονίκης.
33. Ἡρακλῆς Χ. Ἀναγνωστάκης, Γέϊσκ Ρωσσίας.
34. Εὐδοξία Χ. Βαρδακίδου, Ἀθηνῶν.
35. Χριστίνα Αἰμυλ. Γερούση, Πατρῶν,
36. Γεώργιος Βασιλ. Κώττας, Ἀθηνῶν.
37. Χαράλαμπος Χαραλάμπης, Πατρῶν.
38. Ἑλένη Ἰωαν. Ἀγγελίδη, Κερκύρας.
39. Ἰωάννης Γ. Καψῆς, Μυτιλήνης.
40. Γεράσιμος Σπυρ. Ζαχαράτος, Ἀθηνῶν.

Οἱ ἑπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 41—50) ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Θύματος τοῦ Φθόνου».

41. Κρέων Ν. Μπουφίδης, Ἀθηνῶν.
42. Εὐπραξία Σ. Τσαπράζογλου, Ἀμισοῦ.
43. Κωνστ. καὶ Ἀποστ. Γ. Μαχαιρᾶ. Λευκάδος.
44. Ἑλένη Γ. Σαρρῆ, Κωνσταντινουπόλεως.
45. Ἀλέξανδρος Ἀμόρ. Κάπταρις, Σύρου.
46. Πέτρος Ἀντ. Πολιτάκης, Πειραιῶς.
47. Εὐφροσύνη Εὐαγ. Κοφινιώτου, Ἀθηνῶν.
48. Σῖμος Φωτίου Σιμωνίδης, Μυτιλήνης.
49. Μαρία Κ. Πολέμη, Ἄνδρου.
50. Ἀπόστολος Ἀθ. Καραπαναγιώτης, Τραπεζοῦντος.

Οἱ ἑπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 51—60) ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Πυρειοπώλου».

51. Χρῆστος Β. Σαδούκας, Χαλκίδος.
52. Ξάνθη Γ. Σωτηρίου, Σμύρνης.
53. Ἀνδρέας Ι. Δημόπουλος, Ἀθηνῶν.
54. Ἕλλη Γ. Βούλγαρη, Κερκύρας.
55. Ὀρέστης καὶ Νέστωρ Κ. Λευΐτης, Μαϊκώπ Ρωσσίας.
56. Γεράσιμος Δ. Καραουλάνης, Πύλου.
57. Μαρία Π. Καντόρου, Ἀθηνῶν.
58. Κωνσταντῖνος Πίκουλος, Καλλιπόλεως.
59. Ἰουλία Α. Παπαγεωργίου, Αἰγίου.
60. Μαρία Ν. Λοΐζου, Ἰθάκης.

Οἱ ἑπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 61—70) ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τῆς «Μαρουσίας».

61. Ἑλένη Γ. Πετυχάκη, Ἀθηνῶν.
62. Νικόλαος Δ. Χρυσοβέργης, Σμύρνης.
63. Ἰωάννης, Π. Μομφερράτος, Κεφαλληνίας.
64. Μαρίκα καὶ Πιπίτσα Ἀντ. Σκαβέντζου, Λαρίσσης.
65. Ὄλγα Γ. Φλώρου, Κυδωνιῶν.
66. Βασίλειος Ἀλ. Φωτήλας, Πατρῶν.
67. Ἀναστάσιος Δ. Κεφαλληνός, Ζακύνθου.
68. Λ. Ι. Λυρίτης, Ἀλεξανδρείας.
69. Μαίρη Λειβάδᾶ, Ἀθηνῶν.
70. Ἀπόστολος Γ. Μιχαηλίδης, Κωνσταντινουπόλεως.

Οἱ ἑπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 71—80) ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τῆς «Νίνας».

71. Σταμάτιος Γ. Ζωγραφάκης, Σύρου.
72. Αἰκατερίνη Φ. Ἀλμέϊδα, Ἀθηνῶν.
73. Μαργαρίτα Ν. Στρατηγοπούλου, Καλαμῶν.
74. Ἀρίστη Σοφ. Ἀχιλλοπούλου, Ἀλεξανδρείας.
75. Νικόλαος Ι. Ἰατροῦ, Ναυπλίου.
76. Ἀγαθονίκη Ν. Μαρῆ, Λαυρίου.
77. Μαρία καὶ Φανὴ Ἀνδρ. Καμπᾶ, Ἀθηνῶν.
78. Αἴνος Ν. Κογεβίνας, Κερκύρας.
79. Νέστωρ Κ. Βαλτζῆς, Σμύρνης.
80. Ἑλένη Α. Πρεβεδούρου, Λαμίας.

Οἱ ἑπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 81—90) ἐκέρδισαν ἀνὰ ἕνα Τόμον τῆς Δ' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων 1 φρ.

81. Καίτη Καρόλου Φῶκερ, Πύργου.
82. Δωροθέα Γ. Δημάκη, Κωνσταντινουπόλεως.
83. Σπυρίδων Ι. Μπολάνης, Τριπόλεως.
84. Λουκία Π. Κουντουριώτου, Ἀθηνῶν.
85. Σπυρ. Κ. Μανάρης, Πειραιῶς.
86. Ἑλένη Α. Γλαράκη, Ἀθηνῶν.
87. Ἀλέξ. Σ. Μαντζουρανῆς, Φιλιππουπόλεως.
88. Εὐσταθία Γεωργ. Βλισμᾶ, Μεσολογγίου.
89. Ἰωάννης Σ. Καρβούνης, Σουλινᾶ.
90. Μαρία Ν. Λεβίδου, Ἀθηνῶν.

Οἱ ἑπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 91—100) ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τῆς «Μούσης τῶν Παίδων».

91. Ἀγγελική Σούντια, Λάρνακος Κύπρου.
92. Μαίρη Γερ. Λυκιαρδοπούλου, Ὀδησσοῦ.
93. Μίνα Βλαστοῦ, Λιβερπούλης Ἀγγλίας.
94. Χαρίδημος Δ. Μαγιάκος, Λεβαδείας.
95. Γεώργιος Ι. Πεσματζόγλου, Ἀθηνῶν.
96. Περικλῆς Γ. Γιαλούρης, Χίου.
97. Δημήτριος Γ. Σκουζές, Ἀθηνῶν.
98. Χρῆστος Ι. Καλδερίμης, Κωνστάντσης.
99. Ἀγλαΐα Δ. Σταμέλου, Κύμης.
100. Μαρία Ζυγομαλᾶ, Βραΐλας

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17 Ἰανουαρίου 1899.

Τὰ μέλη τῆς ἐπὶ τῆς κληρώσεως Ἐπιτροπῆς.

Χρ. Κακουριώτης. Ευαγγ. Κουσουλάκος, Ι. Πολεμης,
Γρ. Ξενοπουλος, Ν. Π. Παπαδοπουλος.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ. — Πρὸς ἅπαντας τοὺς ἀνωτέρω κερδίσαντας ἀποστέλλεται σήμερον (5 Ἰουνίου 1899) μετὰ τοῦ παρόντος φυλλαδίου, ταχυδρομικῶς, τὸ ὑπὸ τῆς Τύχης ἀπονεμηθὲν ἑκάστῳ δῶρον. Πρὸς τοὺς δέκα τοὺς κερδίσαντας ἀνὰ μίαν συνδρομὴν «Διαπλάσεως» τοῦ 1899, στέλλεται ἡ σχετικὴ ἀπόδειξις πληρωμῆς ἐξωφλημένη.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἀνθέων ζητεῖ κάποιαν λέξιν εἰς τὸ λεξικόν· ἐπειδὴ δὲν τὴν εὑρίσκει εὐκόλως, ἀναφωνεῖ μετ' ἀπελπισίας:

— Τί κρίμα νὰ μὴν ἔχῃ 'στὸ τέλος κ' ἕνα Πίνακα τῶν Περιεχομένων!..

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βαρβαλαπουμπα [Ε]

* * *

Ὁ μικρὸς Πίπης ἐρωτᾷ τὸν ἀδελφόν του Τοτόν, ὁ ὁποῖος σκέπεται εἰς τὸ παράθυρον:

— Δέν μου λές, Τοτό, τί θὰ 'πῇ Δύσις; Κ' ἐκεῖνος:

—*Τί*; θὰ πηδήσω; Ὄχι, δὲν ἔχω 'στὸ νοῦ μου τέτοιο πρᾶγμα!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φεγγόβολάς Αὐγούλας [Ε]

* * *

Ὁ *Γιανάκης*: — Τί γυρεύεις ἐκεῖ, Μιχάλη;

Ὁ *Μιχάλης*: — Αὐτὸ ποῦ σὺ δὲν γυρεύεις πολὺ συχνά...

Ὁ *Γιανάκης*: — Καὶ τί εἶνε αὐτό;

Ὁ *Μιχάλης*: — Τὴν δουλειά μου!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τσιν-Τσιν Τσάϊνεμαν

* * *

— Μή μιλᾷς, παιδί μου Μίμη 'στὸ τραπέζι!...

— Μά καλὲ μαμμᾶ, δὲν 'μιλῶ 'στὸ τραπέζι!.. 'γιὰ τὴν Ἑλένη 'μιλῶ!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Πιττακοῦ

Ἀναγνώσατε μετὰ προσοχῆς τὴν ἐν σελίδι 186 τοῦ παρόντος φυλλαδίου δημοσιευομένην «Ἀγγελίαν περὶ τοῦ νέου τόμου τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Διαπλάσεως ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ»

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΣΥΓΧΑΙΡΩ ὅσους καὶ ὅσας ἐκέρδισαν εἰς τὸ Λαχεῖον... Τελοσπάντων! ἰδοὺ καὶ αὐτὸ τὸ πολυπόθητον Λαχεῖον! Ἔπρεπε, βλέπετε, νὰ ἐκδώσω ηὐξημένον τὸ φύλλον, διὰ νὰ οἰκονομήσω τὸν τόπον, ποῦ θὰ πατοῦσεν ἡ δημοσίευσις τόσων ὀνομάτων. Ἐλογάριαζα πάντοτε νὰ τὸ κάμω εἰς τὸ διπλοῦν φυλλάδιον τῆς Ὀγδόης Κυριακῆς, τὸ ὁποῖον ὑπέθετα ὅτι θὰ δημοσιευθῇ ἐνωρίτερα. Ἀλλ' ἤρτησε καὶ αὐτὸ ἕως νὰ γραφῇ ἡ κρίσις καὶ νὰ γίνουν αἱ εἰκόνες (διότι θὰ ἔχῃ πολλὰς αὐτὴν τὴν φορὰν), καὶ διὰ νὰ ἱκανοποιήσω τὴν ἀνυπομονησίαν τῶν φίλων μου, ἀπεφάσισα νὰ κάμω τὴν ἔκκακτον αὐτὴν προσθήκην τῶν δύο σελίδων. Καὶ ἐπειδὴ «γε' ἀγάπη τοῦ βασιλικοῦ, ποιίζεται καὶ ἡ γάστρα», τὰς δύο τὰς ἔκαμα τέσσαρας, καὶ ἔτσι ἠμπόρεσα νὰ συμπεριλάβω καὶ τὴν ἀγγελίαν τῆς Βιβλιοθήκης, χωρὶς νὰ τὴν τυπώσω χωριστά, ὅπως ἄλλοτε, καὶ χωρὶς ζημίαν τῆς ἄλλης ὕλης.

Λοιπόν; εἴσθε εὐχαριστημένοι; Σᾶς ἀρέσει τὸ εἶδος τοῦ βιβλίου, τὸ ὁποῖον θαναγνώσετε τώρα τὰς διακοπάς; σᾶς ἐνθουσιάζει ἀπὸ τώρα αὐτὸ τὸ ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ; Ἀναμένω τὰς ἐντυπώσεις σας ἐκ τῆς Ἀγγελίας.

Διὰ τὸ ζήτημα τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων ἔλαβα καὶ ἄλλας γνώμας πολλάς· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐλύθη πλέον, δὲν θἀναφέρω καμμίαν. Μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι πρέπει νὰ γράψω δύο εὐσήμα τοῦ *Γουλιέλμου Τέλλου* [ΕΕ] διὰ μίαν διασκεδαστικωτάτην ἐπιστολήν ποῦ μοῦ ἔστειλε, γεμάτην λογοπαίγνια καὶ εἰς Γραφικὸν ὕφος (δηλαδὴ ὡς εἶδος Εὐαγγέλιον), καταλήγων ὡς ἑξῆς: «Μακάριοι οἱ τυχηροί, ὅτι αὐτοὶ *κληρον*... ο μήσουσι τὴν βασιλείαν... τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων!» Μόνον οἱ τυχηροί; Δὲν ἀσκεῖ. Πρέπει νὰ εἶνε κανεὶς καὶ ἱκανός, ὅπως ὁ *Γουλιέλμος Τέλλος*.

Ἔχεις δίκαιον, *Μαρία*! Ἄλλη ἡ φίλη μου *Καρία* καὶ ἄλλη σύ. Κατὰ λάθος ὅμως τὸ Μ ἔγινε Κ καὶ ἡ ἀπάντησίς μου ἐκείνη ἐφάνη ἀπευθυνομένη πρὸ τὴν *Καρίαν*, ἐν ᾧ ἀπηυθύνετο πρὸς σέ. *Φαντάζομαι* τὴν ἔκπληξιν τῆς *Καρίας*, ὅταν εἶδε νὰ τῆς γράφω ἄλλ' ἀντ' ἄλλων!..

Πολὺ ὀρθὸς ὁ συλλογισμός σου, *Φτερωτὴ Βαρκούλα*! Ἂν βγῇς εἰς τὰς ἐξετάσεις, καὶ δὲν ἠξεύρης νἀπαντήσῃς κ' ἐντροπασθῇς ἐμπρὸς εἰς τόσον κόσμον; Αὐτὸ τὲ κάμνει νἀποδιώκῃς τὴν κούρασιν, καὶ τὴν ὕφανσιν, καὶ νὰ χονται αἱ παύσεις καὶ εἰμπορεῖς νὰ μου γράψῃς καθημέραν. Φαντάσου τότε τὴν χαρόν μου!..

Πριγκίπισσα Ἐλπὶς [Ε] καὶ ἡ ἐπιστολή σου ὡραιοτάτη καὶ ἡ κάρτα σου Ὡς πρὸς τὸ Αἴνιγμα τοῦ Ἑβρόιου, δὲν εἶδες ἓν παρόμοιαν (τὸ Αἴνιγμα τοῦ κύρ Σταθῆ) ποῦ εἶχα δημοσιεύσῃ πέρυσι, εἰς τὸ 50ὸν φυλλάδιον;

Τόσον μὲ εἶχες συνειθίσῃ μὲ τὰς συχνὰς ἐπιστολάς σου, *Ἀρχιναύαρχε θεμιστοκλῆ*, ὥστε ὑπέθετα ὅτι εἰς τὸ διάστημα αὐτὸ μοῦ ἔγραψες, ἀλλ' ὅτι ἐχάθη ἡ ἐπιστολή.. Καὶ εἰς ἐμὲ ἤρεσε πολὺ τὸ εὐχαρίστιον ποίημά σου. Εἶνε σύντομον καὶ ἐκφραστικόν. Καλὰ σοῦ εἶπεν ὅμως ὁ κ. Κ. Μεταχειρίζεσαι ἀνάμικτην γλῶσσαν, εἰς βαθμὸν ποὺ δὲν πηγαίνει.

Χαίρω πολύ, ποῦ προοδεύει ὁ Σύλλογος «Ἔρευνα». Προσετέθησαν ἀκόμη, ὡς μανθάνω, καὶ πέντε νέα μέλη, ἐκτὸς τοῦ *Πὶκ Νίκ*, ὁ ὁποῖος ἔγινε δεκτὸς παμψηφεί. Τὸ ἀκοῦς, *Πὶκ Νίκ*;

ΤΑΜΕΙΟΝ ΥΠΕΡ ΕΓΓΡΑΦΗΣ ΑΠΟΡΩΝ

Ὁ *Μιχὴλ Π. Παρασκάκης*, ἐκ Σουλινᾶ τῆς Ρουμανίας, μοῦ συνιστᾷ ἓν ἄπορον παιδίον, δώδεκα ἐτῶν, καὶ μοῦ το συνιστᾷ πάρα πολύ. Εἶνε τόσον ἐνθουσιασμένον καὶ τόσον βέβαιον ὅτι θὰ ἐγγραφῇ, ὥστε, φαντασοῦτε, ἠσθάνασεν ἀπὸ τώρα Πνευματικὰς Ἀσκήσεις...

Δὲν εἶνε κρῖμα λοιπὸν νὰ μή μου στείλῃ κανεὶς δικτὺ φρ. χρ. διὰ νὰ το ἐγγράψω;

Ἐγκρίνουσά τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ τοὺς διαγωνισμούς μου, τοὺς νέους μου φίλους: *Ἄγριον Κρῖνον* (αὐτὸ ἐξέλεξα· νὰ ἐπαναλάβῃς τὸς προτάσεις σου περὶ Μ. Μυστικῶν καὶ νὰ μου γράψῃς ὁ ἴδιος) *Χρυσόμαλλον Πειρατὴν* (Λ. Ξ.) *Ἀγριώτατον* (Ν. Μ. αὐτὸ σοῦ ἐξέλεξα) *Κυκλαδίτην* (Η. Κ. αὐτὸ σου ἐξέλεξα, ὡς χαρακτηριστικώτερον· πολὺ καλογραμμένη ἡ ἐπιστολή σου) *Χαλιμᾶν* (Ζ. Κ. πρόσεξε ὅμως νὰ μή μας λές... παραμύθια!) *Κοραλίαν Μασσαί*, *Χιόνι τοῦ Ψηλορείτη* (Ε. Μ. αὐτὸ μοῦ ἤρεσε πολύ) *Χριστουγεννιάτικο Δενδράκι* (Δ. Τ. αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα· ἡ Κικὴ ἤρεσε πολὺ τὰ γραμματόσημά σου καὶ σ' εὐχαριστεῖ βεβαίως δέχεται κ' ἑλληνικά!) *Κοκορμυαλὴν* (Ε Μ. Π. πολὺ γρήγορα θὰ δημοσιευθῇ ἡ Ὀγδόη Κυριακή, καὶ τότε θὰ λάβῃς μέρος εἰς τὴν Ἐνάτην!) *Ἠχὼ τοῦ Δάσους* (Λ. Τ.), *Νύμφην τοῦ Βάρους* (Ο. Κ.), *Ναύτην τῆς Ξηρᾶς* (Γ. Κ.) *Σωματοφύλακα Πόρθον* (Μ. Μ.) καὶ *Ἀποπτᾶσαν Ἐλπίδα*, (Ψ. Ω. τῆς ὁποίας μοῦ ὑπερήρεσεν ἡ πρώτη ἐπιστολή.).

Οἱ πρῶτοι λύται τῆς «Μαγικῆς Εἰκόνος» θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ προσεχές.

Ἀσπασμοί. Πληροφορίαι: Ἡ Φτερωτὴ *Βαρκούλα* ζητεῖ ταχυτικὰ τοῦ *Πτηνοῦ τῆς Ἐρήμου*—τὸ *Λεοβιακὸν Ἄνθος* ἀσπάζεται τὸ *Ὡραῖον Τριανταφυλλάκι* καὶ ζητεῖ ταχυτικὰ του:—ἡ *Ἶρις* συγχαίρει τὸν *Ι.* καὶ *Π. Κοντσαλέξην*, διὰ τὰς ὡραίας φωτογραφίας ποὺ εἶχαν ἐκθέσῃ εἰς τὸν Παρνασσόν—ὁ *Ἀθ. Ι. Κουκουλήθρας* ἀσπάζεται *Ὀλπιν τὸν Γρηπέα* καὶ τοὺς συμπαθητάς του· — ὁ *Ἀνεμοστρόβιλος* ἀσπάζεται τὸν *Ἀρλεκίνον* καὶ καλὴν ἀντάμωσιν· — ἡ *Τελευταία Χελιδὼν* ἐρωτᾷ τὸν *Σεφὼ Πιττακὸν* ποῖα εἶνε τὸ θήλεα μέλη τοῦ Συλλόγου «Ὁμόνοια»· τὸν δὲ *Ναυτόπαιδα* διατί τῆς ἐξανάστειλε τετρ. Μικρῶν Μυστικῶν; μήπως διὰ νὰ εἶνε «πειὸ λουσάτο, κορδελλάτο καὶ στιχάτο;»—τὸ *Λαίμαργον Γατάκι* ἀσπάζεται τὸν *Χρυσολαμπὴ Ἀστέρα* καὶ τὸν συμβουλεύει νὰ μὴ τρώγῃ πολλὲς καραμέλες, διὰ νὰ μὴ βάλῃ ὀργάδερα ... τεχνητὰ δόντια—ὁ *Ἀνταῖος* ἀσπάζεται τὸν *Κισσόν*—ἡ *Δροσιὰ τοῦ Βοσπόρου* ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ διὰ τὸ *Ἀρχιζιζάνιον* καὶ τὸν *Κόδρον* (οἱ ὁποῖοι τὴν ἐκπλήττουν) τί ἄερα ἀναπνέουν καὶ τί ὀρίζων τοὺς περιβάλλει—ὁ *Γουλιέλμος Τέλλος* δέχεται τὴν ὑπὸ τοῦ *Δυσχάρτου* προταθεῖσαν ἀλληλογραφίαν καὶ ἀναμένει ἐπιστολήν του—ὁ *Ἰατρὸς τῶν Συνδρομητῶν* πληροφορεῖ τὴν *Ναυτοπούλαν* ὅτι δὲν ἠξεύρει κανένα φάρμακον κατὰ τῆς φλυαρίας. Διὰ τὸν λόξυγγα τῆς *Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης* ἀπαντᾷ μὲ μίαν «Μαγικὴν Εἰκόνα» ἡ ὁποία θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὰς Ἀσκήσεις τοῦ προσεχοῦς φύλλου (χωρὶς κλῆρο αὐτή!)—ὁ *Ἀλκιβιάδης Μ. Κορὲς* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸν *Κόμητα τῆς Ἑρμουπόλεως*· — ἡ *Λεμωνιατίκη Ἀτακάδα* πληροφορεῖ τὴν *Τετραπέρατην* ὅτι δὲν θὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Φάληρον τὴν Πέμπτην (μὰ δὲν εἶπα ὅτι τόσον ἰδιαιτέρας πληροφορίας δὲν δημοσιεύω;)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: ὁ *Ἀρχικουτούλιακας* μὲ τὸν *Ἀνεμοστρόβιλον*· — ὁ *Τῶδς τῆς Νυκτὸς* μὲ τὴν *Χρυσοῦλαν Παναγοπούλου* [Ε] *Ἐξέδραν τοῦ Φαλήρου* καὶ *Βασιλέα τῶν Ὀρέων*· — ἡ *Φαρέτρα τῆς Ἀρτέμιδος* μὲ τὴν *Νεράϊδαν τῆς Λίμνης* [Ε]. *Νύφην Καλυψὼ* καὶ *Βτοιμόρφοπον Οἰκίαν*· — ἡ *Κελαδίστρα* μὲ τὴν *Κρητικὴν Σημαίαν*, *Φιλοπρόσοδον* καὶ *Χρυσοθήραν τῆς Ἀφρικῆς*· ἡ *Θεὰ Ἀθηνᾶ* μὲ τὸ *Δουλοῦδι τοῦ Βουνοῦ*. *Ἕνα Χιωτάκι* καὶ *Φωναχλᾶν* — τὸ *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι* μὲ τὴν *Κατίναν Μεγαρέως*, *Ροδοφωτισμένην Δύσιν* καὶ *Ποιμενίδα τῆς Ἴδης*· — ἡ *Φεγγόβολη Αὐγούλα* μὲ τὸ *Μπουμπουνισμένο Μυαλό*, *Πετραίαν Ἀροβίαν* καὶ *Τρεμοσβῦνον Ἄστρον*· — ὁ *Κίδρος* μὲ τὸ *Ἥσυχο Ἀεράκι*, *Ἑλληνοπούλαν* καὶ *Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος*· — ὁ *Ἀρηΐφιλος* μὲ τὴν *Ὡραίαν Κέρκυραν*, *Πὶκ-Νὶκ* καὶ *Ἔαρ τῆς Ἑλλάδος*· — ἡ *Σφὶγξ τῶν θηθῶν* μὲ τὸν *Θεραπαινίδα τῶν Μουσῶν*, *Χρυσορρόαν Πακτωλὸν* καὶ *Σκῆπτρον τοῦ Διός*. — ἡ *Νεφελώδης Νὺξ* μὲ τὸ *Σιδηροῦν Κράνος*, *Πὶκ Νὶκ* καὶ *Φωτοβόλον Ἄστρον*· — ἡ *Ἀθῶα Ποιμενὶς* μὲ τὴν *Φεγγοβόλην Αὐγούλαν*, *Κόρην τοῦ Βουνοῦ* καὶ *Παγηνὸν Δαίμονα*· — ἡ *Ἀνθρωπωλὶς τῆς Βερώνης* μὲ τὸ *Τρεμοσβῦνον Ἄστρον*, *Ἐμπεδοκλέα* καὶ *Ἰωτοποῦλαν*· — ἡ *Τσούχτρα* μὲ τὴν *Κόρην τοῦ Βουνοῦ*, *Βοώπιδα* καὶ *Δρομέα Φειδιππίδην*· — ὁ *Τζέντλεμαν* μὲ τὴν *Ἶριδι*, *Ἀρλεκίνον* καὶ *Πιστὸν Σύμμαχον*· — ὁ *Φαῦστος τοῦ Γκαῖτε* μὲ τὸν *Κινέζικον Δῆ*· — ὁ *Νεαρὸς Ζωγράφος* μὲ τὴν *Ταϋγέτην*, *Νεφελώδη Νύκτα* καὶ *Μικρὸν Πιανίστραν*· — τὸ *Πὶκ-Νὶκ* μὲ τὸν *Μικρὸν Πιανίστραν*, *Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου* καὶ *Θεραπαινίδα τῶν Μουσῶν*· — τὸ *Ἄσπρο Δαγουλάκι* μὲ *Ζήνωνα τὸν Στωϊκόν*, *Ταπεινὸν Ἴον* καὶ *Ναυσικᾶν*· — ἡ *Χλόη τοῦ Κηφισσοῦ* μὲ τὸν *Τάντελον*, *Ἄγριον Μαγὸν* καὶ *Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας*· — τὸ *Τριφύλλι* μὲ τὴν *Χλόην τοῦ Κηφισσοῦ*, *Ἱπποδάμειαν Παπαδοπούλου* καὶ *Κόρην τῶν Δευκῶν Ὀρέων*· — ἡ *Ἀνεμισμένη Κούκλα* μὲ τὴν *Μικρὰν Πιανίστριαν*. *Φεγγόβολην Αὐγούλαν* καὶ *Δελφῖνα τοῦ Εὐξείνου*· — ἡ *Μενεξεδένια* μὲ τὸν *Βαρβαλαμπούμπαν*, *Πετραίαν Ἀραβίαν* καὶ *Μπουμπουνισμένο Μυαλὸ*· — ἡ *Ἀμφιλύκη* μὲ τὸν *Βαρβαλαμπούμπαν*, καὶ *Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος*· — ὁ *Μικρὸς Πιανίστας* μὲ τὸν *Μυλόφλον*, *Παρατσούκλι* καὶ *Ἀδικημένον*· — ὁ *Ἀδικημένος* μὲ τὴν *Ἑλένην Καμπᾶ*, *Ναυτοπούλαν* καὶ *Ἀσημένιο Κῦμα*· — ἡ *Ταϋγέτη* μὲ τὸν *Ἀνεμοστρόβιλον*, *Ἥφαιστον* καὶ *Ἀφρικανόν*· — ὁ *Ζουρλομανδύας* μὲ τὸ *Πὶκ-Νὶκ* καὶ *Πλὶκ-Πλὶκ*· — ὁ *Χρυσοῦς Στέφανος* μὲ τὸν *Μαρκήσιον Χαυταλεύραν*, *Ἄνθος τῆς Ἀλόης* καὶ *Μαρίδαν τοῦ Εὐρίπου*· — ὁ *Μπὰμ Μπούμ* μὲ τὸν *Ἀετέρα τοῦ Βέγα* [Ε] καὶ *Χλόην τοῦ Κηφισσοῦ* μὲ τὸν *Δουλοῦδι τοῦ Βουνοῦ* [Ε] μὲ τὸν *Αὐγερινὸν* καὶ *Εὐφροσύνην*

Τσαγρῆ — ὁ *Μικρὸς Διάβολος* μὲ τὴν *Ἐλένην Γ. Οἰκονομίδου*, *Ἀειθαλὲς Ῥόδον* καὶ *Βασίλισσαν Μαργώ* — ὁ *Ταρταρῖνος* τῆς *Ταρασκόνης* [Ε] μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν* καὶ *Ἀρχιζιζάνιον* — ὁ *Σαρδανάπαλος* μὲ τὸ *Διαβολάκι*, *Ἄν τῶβρῃς*, καὶ *Ἄνθος τῆς Ἰσπωνίας* — ἡ *Ἀναστασία Σαρροπούλου* μὲ τὴν *Κικὴν Πιπινοπούλου* καὶ *Κατίναν Δουλίδου* — ἡ *Χρυσῆ Πέρυζ* μὲ τὴν *Πένθιμον Κυπάρισσον*, *Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου* καὶ *Φεγγόβολην Αὐγούλαν* — τὸ *Ἀνήσυχον Πνεῦμα* μὲ τὸ *Ταπεινὸν Ἴον* — ἡ *Καρδία ὑπὸ Πέτραν* μὲ τὴν *Μετεξεδένιαν*, *Βαρβαλαμπούμπαν* καὶ *Κῆμα τῆς Σαλαμῖνος*

Σημείωσις. Καὶ σήμερον ἀπὸ τρεῖς μόνον προτάσεις τοῦ καθενὸς ἐπέτρεψεν ὁ χῶρος νὰ δημοσιεύσω.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ *Διάλασις* πρὸς τοὺς φίλους της : *Ἀμυδρὰν Λάμψιν* (ἐγκρίνω σήμερον ψευδώνυμον διὰ τὸν ἀδελφόν σου· αἱ προτάσεις περὶ Μ. Μυστικῶν εἰς τὸ προσεχές·) *Βασιλέα τῶν Ὀρέων*, *Ψαρόμυαλον* (θὰ εἴπω εἰς τὴν *Αἰγναλίαν Ἀθηνᾶν* πόσον σ' ἐλύπησε τὸ πάθημά της καὶ πόσον εὐχεσαι νὰ ἰατρευθῇ γρήγορα·) *Χρυσοῦν Στέφανον* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Πῶς με λένε* (μελέτησε, παιδί μου, καὶ καλὴν ἐπιτυχίαν·) *Ταρταρῖνον τῆς Ταρασκώνης* (βραχύλογον σήμερα, ἕνεκα τῆς μελέτης τῶν ἐξετάσεων·) *Ἀμέριμνον Παῖδα* (μὲ τὰς εὐχάς μου διὰ τὰ γενέθλιά σου· νὰ μοῦ φιλήσῃς τὴν *Χρυσῆν Αὐγούλαν* καὶ νὰ της εἰπῇς νὰ μὴν ἀλλάξῃ τὸ ψευδώνυμόν της, διότι εἶνε πολὺ ὡραῖον·) *Λεσβιακὸν Ἄνθος* (λοιπὸν εἰρήνη! τὸ βιβλίον περὶ οὗ μ' ἐρωτᾷς, δὲν ὑπάρχει εἰς τὸ Γραφεῖόν μου·) *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος* (ὁ γριφὸς σου μοῦ ἤρεσε, νὰ μοῦ φιλήσῃς τὸν μικρὸν Γεωργάκην· σοῦ ἔστειλα τὰ φύλλα, καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας·) *Ἴριδα*, *Κάλυκα Ῥόδου*, *Δαίμαργον Γατάκι* (κατενθουσιασμένη ἡ Κικὴ προπάντων μὲ τὸ μονόδραχμον Ὀλυμπιακόν, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχε· σ' εὐχαριστεῖ πολύ, πολύ.) *Ἀντίο Μαστέλλο* (ἐλαβα καὶ ἔστειλα· τὸ φύλλον ἐκεῖνο ἀκόμη δὲν ἀνετυπώθη!) *Βίγλαν*, *Ροδοφωτισμένην Δύσιν* (εὐχαρίστως, καθὼς βλέπεις, δέχομαι τὴν ἀδελφοῦλαν σου·) *Ὄλπιν τὸν Γριπέα* (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν εὔμορφην ἀπουαρέλλαν·) *Ἀθάνατον Ποιμενίδα* (σοῦ εὐχαμαι ταχίστην ἀνάρρωσιν·) *Αὐτοκράτειραν Εὐδοκίαν*, *Ε. Χατζηανδρέαν* (αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν·) *Ἔαρ τῆς Ἑλλάδος* (εὔχομαι λαμπρὰν ἐπιτυχίαν· φύλλον ἔστειλα ἐκ νέου·) *Ἀνταῖον* (αὐτὴ ἦτο ἡ ἐκτενὴς ἐπιστολή; ποῦ νὰ ἴδῃς κόλλες· ὁλόκληρες!) *Τίρυνθα* (ἐφρόντισα, καὶ τώρα πιστεύω ὅτι δὲν ἔχεις παράπονον·) *Χειμωνιάτικην Διακάδα* ([Ε] διὰ τὴν φαιδροτάτην περιγραφήν·) *Δ. Κ. Φιλέρην*, *Ἀμφιλύκην* (πολὺ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐκφράσεις τῆς ἀγάπης καὶ διὰ τὴν κολακευτικωτάτην ὑπὲρ ἐμοῦ πρόποσιν·) *Ἐθνικὸν Ὕμνον* (βεβαίως δὲν θὰ ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν σου ὁ μικρὸς Δώσων, ἀφ' οὗ δὲν ἤξευρες τὴν διεύθυνσίν του· οὔτε ἐγὼ τὴν γνωρίζω, δυστυχῶς· ὡς πρὸς τὸ παράπονόν σου, τί νὰ σου εἴπω; δὲν δέχονται ὅλοι τὰς προτάσεις, οὔτε εἶνε δυνατὸν αὐτό·) *Λύραν τοῦ Ὀρφέως* ([Ε] διὰ τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν σου· βεβαίως θὰ ἤμουν ἀπαρηγόρητη ἂν ἐμάνθανα ὅτι συνδρομητής μου ὑπελείφθη εἰς τὰς ἐξετάσεις· αἱ εὐχαί μου σὲ συνοδεύουν·) *Κυνηγὸν τῶν Τίγρεων* (ἔστειλα·) *Παρνασσὸν* (δὲν μοῦ μένει ἀμφιβολία, ὅτι γρήγορα θὰ φθάσῃς καὶ τὸ *Ἀρχιζιζάνιον* καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους ποῦ θαυμάζεις· ὡς πρὸς τὴν *Ἄσκησιν*... εἶμαι μὲ τὴν γνώμην τῆς μαμμᾶς·) *Μεμόζαν* (πολὺ θὰ μ' εὐχαριστήσῃ ἓν ἀντίτυπον αὐτῆς τῆς φωτογραφίας, καὶ τότε θὰ μεταδώσω τὴν πληροφορίαν σου, ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως·) *Καρίαν* (σ' εὐχαριστεῖ ὁ κ. Φαίδων δι' ὅσα γράφεις· καὶ ἡ Κικὴ διὰ τὰ γραμματόσημα, μὰ πολὺ πολύ·) *Ἀστέρα τοῦ Βέγα* (πολὺ ἐπιτυχημένον!) *Ζωηρὰν Φλέγα* (ὄχι· ἀλλὰ τῆς ἀρέσει πάντα νὰ βλέπῃ ζωγραφιές·) *Θεαγένη* (νὰ ἔχῃς καὶ ὀλίγην ὑπομονήν·) *Ἀγγουρολογιώτατον* (καλὰ καὶ τὰ ἔμμετρα· ἀλλὰ προπαμῶ τὰ πεζά, διότι τότε λέγει κανεὶς τὴν ἰδέαν του χωρὶς παρεγεμίσματα χάριν τοῦ μέτρου καὶ τῆς ὁμοιοκαταληξίας·) *Νευροσπαστον* (ἔσαι μὲ τὰς παύσεις θὰ σας ἔλθῃ καὶ ὁ νέος τόμος τῆς Βιβλιοθήκης· εἴδες; ἡ Γιαγιά σοῦ στέλλει τὰς εὐχάς της·) *Σέλευκον τὸν Κεραυνὸν* (ὅλα γίνονται, ὅλα θὰ γίνουν· ἀλλὰ σιγὰ σιγὰ καὶ μὲ τὴν σειρά· ἔκαμα ποτὲ Διαγωνισμὸν ποῦ νὰ μὴ δημοσιεύσω τ' ἀποτελέσματα;) *Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν* (ἡ Κικὴ ἐπέταξεν ἔως τὸ ταβάνι, μὲ τὰ 12 σπάνια γραμματόσημα ποὺ τῆς ἔστειλες!) *Λεγναίαν Ὕδραν*, (βεβαίως δὲν ἦτο λάθος σου, διότι τὰ γένη τῶν ψευδωνύμων ἀπατοῦν· σοῦ τὸ ἔγραψα μόνον, διὰ νὰ δικαιολογήσω τὴν μὴ δημοσίευσιν· διὰ νὰ γίνεται χρῆσις τοῦ ψευδωνύμου σου, πρέπει νὰ το γράψῃς·) *Χιωτοπούλαν* (βεβαίως, εἰμπορεῖς καὶ μὲ τὸνομά σου·) *Ν. Γ. Μητσοτάκην* (ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες· γράφε μου συχνά, ἀφοῦ αὐτὸ σε παρηγορεῖ·) *Ἀγάθην τὴν Καλύγραν* (ἔστειλα καὶ περιμένω·) *Δρυοπτερον Ἐλπίδα* (δὲν πειράζει· τώρα τὰς διακοπάς, θὰ μου γράψῃς συχνότερα·) *Ἀλκιβιάδην Μ. Κορὲν* (εὐχομαι νὰ γίνῃ γρήγορα καλὰ ἡ μαμμά σου·) *Μικρὸν Μυρθιανὸν* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *30* Μαΐου, θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 19 Ἰουλίου.

Ὁ χῶρος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίδον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, κωλύεται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φυλλάδιον, ὃν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται ἐν ρ.

---

328. Λεξίγριφος.

Θεὰν καὶ ἄρθρον ἂν κλειδώσῃ
Μενόλο ἡ μικρὸ κλειδί,
Ἄνδρα κλεινὸν θὰ φανερώσῃ
Ἡ λύσις σου, καλὸ παιδί.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Πιττακοῦ

329. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι νῆσός τις κ' ἐγὼ Ἑλληνική,
Ἂν ἀπείρακτην θελήσῃς νὰ μ' ἀφήσῃς·
Μ' ἂν μπορέσῃς νὰ μ' ἀλλάξῃς τὴν ἀρχή,
Ἕνα μέγαν Βασιλέα θὰ ναστήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γοντου Πελάγους.

330. Ἀναγραμματισμός.

Ὅπως ἔχω θὰ με εὕρῃς
Μεταξὺ τῶν ἀρετῶν·
Ἕνα γράμμ' ἂν μεταθέσῃς,
Εἶμ' ἐλάττωμα φρικτόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μιχαὴλ Π. Παρασκάκη

331. Αἴνιγμα.

Περπάτησε, θὰ μ' αἰσθανθῇς·
Μελέτησε, ἐπίσης·
Κοπίασε πολύ, πολύ,
Ἂν θελῃς νὰ με λύσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πιπραμένης Καρδούλας

332. Πυραμίς.

=Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν τὸ ὄ-
[μα ἀστερισμοῦ.

\+ =Μονὰς χρόνου.
★+★ =Ξυλουργικὸν ἐργαλεῖον.
★★+★★ =Μακεδὼν στρατηγός.
★★★+★★★ =Κάτοικος ἀρχαίας χώρας ἐν
[Ἀφρικῇ.
★★★★+★★★★ =Κάτοικος ἀρχαίας χώρας ἐν
[Ἀφρικῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὠρίωνος

333-337. Σύνθεσις λέξεων.

Διὰ τῆς καταλλήλου συναρμολογῆς τῶν κάτωθι 13 συλλαβῶν, σχηματίσατε τὰ ὀνόματα πέντε ἀνθέων :

Α-δον-ι-κισ-λει-μω-νε-νη-ον ον-ρι-ρο-σος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ψαρόμυαλου

338. Ὀροσειρά.

```
                    ★
                ★       ★★
            ★★          ★     ★ ★
        ★ ★     ★     ★★     ★   ★
    ★   ★   ★★   ★ ★   ★     ★
  ★     ★★★★
```